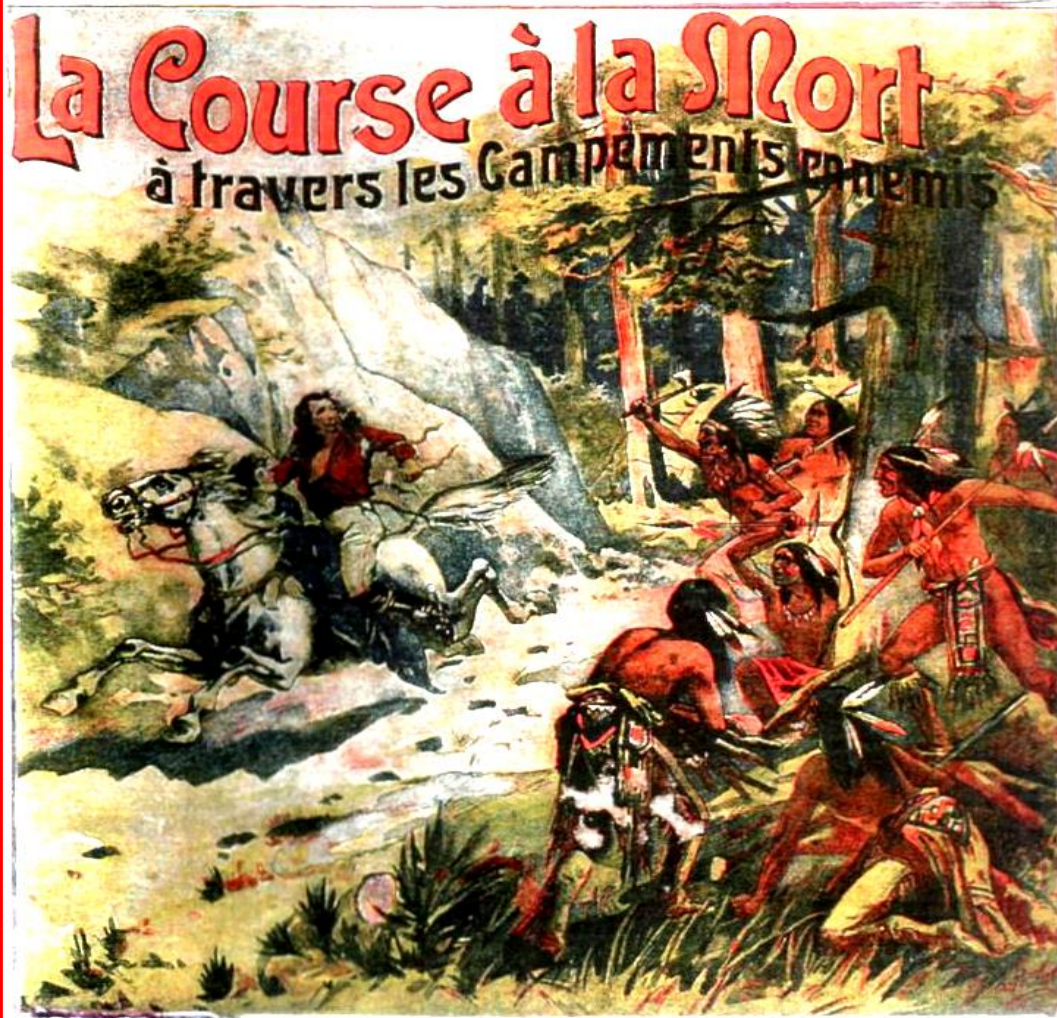

Buffalo Bill

1

EROUL FAR-WESTULUI

GOANĂ PE VIAȚĂ ȘI PE MOARTE

BUFALO BILL

Eroul Far-Westului

Singura ediție originală autorizată de colonelul

H. W. CODY, zis Buffalo Bill

Nr. 1

GOANĂ PE VIAȚĂ ȘI PE MOARTE

Traducere din franceză și grafică de Aurel Lupaștean

Editare ALUCI

2009

CAP. I

UN TÂNĂR EROU

Se întâmpla în America de Nord, pe la începutul războiului civil. Garnizoana fortului Hayes, din Kansas era sub arme.

Generalul Custer, unul dintre cei mai faimoși comandanți ai Statelor Unite, se afla în fața frontului viteazului regiment numărul șapte, care forma garnizoana fortului. Își plimba privirea scrutătoare și pătrunzătoare de-a lungul rândurilor de oameni în uniforme simple, uniforme din postav albastru.

El a luat cuvântul:

— Jenison-Jayhawkers! s-a adresat el, apelând la celebrul supranume cu care regimentul devenise glorios. De opt zile aștept în zadar niște importante depeșe de la generalul Smith, care comandă fortul Leavenworth. Ele n-au ajuns la mine. Toate comunicațiile noastre sunt rupte. Mai avem alimente pentru cel mult o jumătate de săptămână. De aici până la fortul Larnedem, cel mai apropiat, unde se află generalul Sturgis, sunt în jur de șaizeci de mile și până la Leavenworth, un pic mai aproape decât atât. Cel care va încerca să facă acest drum va merge drept la moarte. Nu voi da nici un cent pe șansele sale de viață. Ei bine! N-ar trebui numai să ne deblocheze. Avem nevoie și de alimente. Împotriva forțelor superioare ale inamicului, cu greu dacă putem rezista câteva zile. Cine dintre voi, camarazi, își riscă viața pentru a o salva pe a tuturor?... Voluntarii, înaintel!

Regimentul ascultase discursul generalului țeapăn și mut.

Însă în acest moment s-a simțit un freamăt, asemănător cu fiorul care, la apropierea uraganului trece peste tulpinile unui lan de grâu.

În câteva secunde, cedând inflăcăării exaltate ce sfida moartea, o jumătate din oameni au ieșit afară din rânduri.

Înfățișarea marțială a generalului a fost luminată de un surâs.

— Mulțumesc, camarazi! a reluat el. Nu mă așteptam la altceva de la voi. Însă am nevoie de un om care cunoaște destul de bine regiunea și care să fie familiarizat cu practicile indienilor, pentru a putea să se strecoare printre ei fără să fie prins. Dacă se află printre voi cineva care are ochi de șoim și a cărui carabină nu-și

greșește niciodată ținta, acela să înainteze.

S-a așternut o liniște adâncă!

Tulburați, soldații au intrat unul după altul în formație. Nici unul nu se găsea la înălțimea exigențelor șefului. La urmă n-a mai rămas în fața generalului decât un bărbat foarte tânăr. Abia ieșit din copilărie, el era înalt, robust, bine proporționat, cu umerii largi și pieptul puternic dezvoltat. Chipul îi era frumos, cu ochi de un brun senin, o gură energică, cu trăsături clare, un nas de vultur și părul blond ce-i cădea până pe umeri.

Foarte surprins, generalul l-a privit fix pe copilandru.

Acesta a susținut fără a clipi această privire care-i pătrundea până în suflet.

— William Cody, ce te-a apucat? a întrebat în sfârșit generalul. Crezi că poți în acest fel să eviți cheștiunea permisiiei, pe care eu a trebuit să ți-o amân pe altă săptămână, după sosirea ultimului curier? Se înțelege, sunt mișcat de ardoarea filială ce te-a cuprins pentru mama ta pe moarte, fără a te sinchisi de cruzii dușmani cu care este infestată regiunea. Dar astăzi, ca și în altă zi, va trebui să rezist la rugămintea ta. Ceea ce se cere acum este un bărbat matur, îndemânatic și chibzuit, nu un băiețandru înfocat, însă fără experiență.

La aceste cuvinte aspre, fața tânărului s-a împurpurat. Însă trăsăturile i-au rămas nemișcate, ca sculptate în bronz. Abia dacă ochii i-au trădat patima ce-l stăpânea.

— Sunt încă tânăr, generale, însă am crescut în această regiune. La o sută de metri în jur nu este teren pe care piciorul meu să nu-l cunoască. Încă de la vârsta de nouă ani a trebuit să-mi apăr viața, doborând prima piele roșie. De atunci câți am trimis în fericitele teritorii de vânatoare!

Aceste cuvinte sunau convingător și profund. Buzele îi fremătau de orgoliu.

Șovăind încă, generalul continua să-l privească pe cutezătorul tânăr.

Nu-i dăduse încă un răspuns atunci când a apărut un om de statură înaltă, extraordinar de îngrijit. În putere, el era îmbrăcat din cap până în picioare în piele, cu un păr de un roșu întunecat ce-i cădea în bucle pe gât. Purta o barbă completă. Ochii clari și luminoși îi aruncau priviri pătrunzătoare. Însă avea un braț în eșarfă și își trăgea piciorul stâng, iar fruntea îi era înconjurată de o bandă dintr-o cârpă însângerată.

Cu un gest patern, el și-a pus mâna teafără pe umărul

tânărului, lângă care se oprise.

— Răspund eu de el, a zis cu o voce profundă. Dacă ultimul raid de informare n-ar fi făcut din mine un schilod, n-aș fi lăsat nimănui onoarea de a da cu tifla pieilor roșii. Însă carabina mea este prea grea pentru mine. În ce-l privește pe el, este un copil după ani, dar un erou după îndrăzneală și bărbăție! Mai șiret decât cel mai viclean piele roșie! Carabina lui nu-și greșește niciodată ținta, Dacă cineva ar putea să-l nimerească, acesta-i doar Bill Cody!

Tânărul, astfel lăudat, a roșit încă o dată, dar de plăcere.

De altminteri, se ținea întruna drept și nemișcat în fața generalului. Acesta îl vedea acum într-o cu totul altă lumină.

— Recomandarea ta are o mare greutate, California Joe, a zis Custer adresându-se noului venit, care era deja unul din cercetașii cei mai faimoși ai Statelor Unite și care a fost onorat prin urmare cu un renume. Într-adevăr, răspunzi de tânăr?

— Ca de mine însumi, a răspuns colosul cu un semn energic de cap. Tatăl lui era un om curajos. El ținea cu Nordul. Astfel că a fost ucis de cei din guerilă. Eram acolo când acest tânăr a jurat să răzbune cu sânge acest asasinat.

— Și-mi voi ține legământul! l-a întrerupt Bill, în timp ce fața i s-a întunecat și o durere sfâșietoare i-a contractat trăsăturile. Acest Charles Dunn și căpitanul său, acest netrebnic de Jesse James, pot să se păzească! Ceasul socotelii se apropie.

— Tu vorbești de temutul bandit numit Jesse James? a făcut generalul. Să te păzească cerul de o întâlnire cu el. California este acela care m-a informat că el dă târcoale cu o bandă puternică în jurul Leavenworthului provocând pretutindeni ravagiile și crimele cele mai respingătoare.

— Ah! Dacă l-aș avea în față! Această exclamație plină de o ură infocată a scăpat de pe buzele tânărului. Trebuie să încalec un cal, generale?

— Da, tinere prieten, vei merge călare pe un cal, a răspuns Custer. Să te apere cerul!

— Îți mulțumesc, generale, a spus simplu băiețandru. Cu permisiunea dumneavoastră, voi merge de asemenea s-o văd și pe mama. Mă voi reîntoarce în trei zile cel târziu.

— Ține-ți bine pălăria, tinere! a spus generalul, ridicând un deget în semn de avertisment. E vorba de scalp, de păr și de piele.

— Aș! Ar fi păcat să-l văd împodobind centura unui piele roșie, a declarat William Cody râzând cu o nepăsătoare bună dispoziție.

Mie nu-mi este frică de diavolii aceia de colo. Și apoi, vicleniile guerilelor îmi sunt cunoscute. Dați-mi numai pe cea mai bună catârcă din fort. Odată pe spinarea ei, acești demoni nu mă vor doborî.

La o jumătate de oră după asta, tânărul nostru amic era deja în drum prin tăcerea pădurii virgine. La câteva sute de el se întindea pădurea și preria. Aplecându-se în șa pentru a trece mai lesne printre liane și crăci, Bill se îndrepta cu sigura sa catârcă, de un cenușiu ca de șoarece, cu un harnașament sobru, de astfel cu nimic strălucitor care să-l trădeze în depărtare, spre nemărginitul pustiu. Un singur drum străbătea regiunea la acea dată, însă el nu voia să-l riște.

Înainte de a porni, își schimbase uniforma cu o îmbrăcăminte din piele. Purta cusute în vestă importante depeșe pe care generalul i le încredințase. De centură îi erau prinse un bowie-knife și un revolver. În față, de-a curmezișul șeii se odihnea o carabină cu două țevi, ambele încărcate.

Mergea fără să-i pese de drum, însă ochii săi de șoim măturau totul în fașa lui, iar urechea-i fină surprindea toate zgomotele, chiar cele mai ușoare. Ziua se sfârșise de multă vreme. Focul soarelui apus se stinsese. Luna plină se balansa pe cer și lumina ei pală întindea peste pădure o lucire de amurg.

Drept înainte se ridicau niște stânci de ambele părți ale unei vâlcele din ce în ce mai îngustă, în care s-a angajat Bill Cody. El mergea acum prin albia secată a unui torent. Deasupra lui atârna frizura deasă a brazilor, ale căror crăci îl atingeau ușor pe călăreț, cu gesturi de fantomă.

Trecuseră niște ore de când Bill călărea. După socoteala sa, făcuse deja vreo patruzeci de mile.

Dacă-i rămânea credincios norocul, curând atingea fortul Larned. Toate simțurile îi erau încordate, urmărind cea mai neînsemnată posibilitate de primejdie. Însă inima îi bătea pentru cineva acolo departe.

Mama lui încă mai trăia? Mama sa, tot ce avea mai scump în această lume!

Prin ce săptămână îngrozitoare trecuse, de când se întorsese ultimul curier la fort, acum izolat de lume, și care îi adusese o scrisoare prin care sora sa îl informa de boala gravă a mamei lor și de dorința ei de a-l vedea încă o dată.

— Haide! Destul cu gândurile!... Fie ce o fi!

Deja după o clipă Bill examina cu suspiciune o masă abruptă de

stânci ce se ridica direct în fața lui.

Deodată, în fundul văii pe creasta stâncii s-a arătat un punct negru, pentru ca să dispară instantaneu.

Indienii!

Imediat, tânărul a deslușit un fir de fum, subțire, subțire ca un firișor de păr, care a dungat cât o clipire de ochi spațiul luminat de discul argintiu al lunii ce se ridicase de după o stâncă. Bill a înțeles că fusese prins într-o capcană. În urma lui avea pândari piei roșii și avangarda lor dădea semnalul convenit cu acest fum.

El continua să înainteze cu aceeași atitudine indiferentă, ca și cum n-ar fi observat nici un semn de primejdie.

Însă de cum a ajuns la o bătaie de pușcă de stânci, a dat brusc pintenii catârcei, aruncându-se violent într-o parte. A putut atunci să vadă pe stâncă doi indieni în mare ținută de război. În același timp, în spatele lui Bill a răsunat, trecând ca o furtună, strigătul de luptă al siuxilor. Ticăloșii pregătiseră o ambuscadă, pentru a tăia drumul oricui mesager ce mergea la fort ori se întorcea de acolo. Bill a judecat situația în mai puțin de o secundă. Cele două piei roșii de pe stânca de dinaintea lui nu erau călare. Nu avea de ce să se teamă de ei. Însă primejdia nu sta decât în grupul indienilor din urma sa, ce alergau pe niște cai iuți. Îndeosebi șeful lor, cum și-a dat seama Bill întorcându-și capul, ce călărea un cal rapid ca o săgeată.

În momentul când galopa viguros pe catârca sa, pe lângă urechi i-a suflat o săgeată veritabilă. Ar fi trebuit o precizie doar de un fir de păr și îi lovea capul. Dacă indianul reușise să lanseze săgeata într-o secundă, era limpede pentru Bill că acesta era un bun țintaș.

Bill și-a întors încă o dată capul și l-a văzut pe indian atât de aproape, încât era gata să atingă coada catârcei, încordându-și din nou arcul.

Prompt ca un suflu de vânt, Bill și-a ridicat carabina. Detunătura a răsunat în aceeași clipă în care a pornit săgeata.

Ea a căzut însă inertă. Siuxul s-a clătinat în șa. Brațele i-au bătut aerul, și fără să se oprească, animalul și-a continuat cursa fără călăreț, trecând pe lângă Bill Cody. În zbor, un pumn de fier i-a apucat frâul și a oprit calul în plin galop.

El s-a cabrat aruncând furios din picioare, însă la o clipă după aceasta, cu o suplețe de șarpe, Bill a sărit pe spatele nobilului bidiviu și i-a pus pintenii în burtă. Tânărul a luat-o la goană ca vântul unui uragan, a ieșit din văgăună și a galopat pe întinsul

câmpiei. La o oră după aceasta, Bill a ajuns fără alte încurcături la fortul Learned, unde sosirea lui a făcut senzație.

Ofițerii și soldații s-au îngrămădit în cerc în jurul lui. Nu le venea să-și creadă ochilor. Îl examinau pe acest băiețandru, care îndrăznind să riște totul, reușise într-o încercare, care în ultimele zile pricinuisese moartea a mai multor oameni inimoși.

Însă uimirea s-a transformat în teamă atunci când Bill a cerut un cal de schimb. El voia să se întoarcă imediat.

— Asta-i total cu neputință, a declarat generalul Sturgis, în fața căruia fusese condus omul. Încercarea unei asemenea aventuri înseamnă să alergi în întâmpinarea unei morți sigure. Sute de siuxi stăpânesc tot drumul de aici până la Leavenworth, iar Jesse James și hoarda lui își săvârșesc tot acolo ororile sângeroase. Toate fermele izolate au fost arse, iar fetele violate și duse în sclavie.

— Totuși, trebuie să plec, a reluat Bill cu simplitate. Acesta este ordinul generalului Custer. Eu voi executa ordinul sau îmi voi găsi moartea. Însă nimic nu mă va opri.

— Chiar fără aprobarea mea? a întrebat generalul privindu-l cu severitate.

— Da, fără ordinul dumneavoastră, a replicat Bill fără șovăire. Mă supun unei legi nescrise, care este mai presus decât toate reglementărilor omenești. M-a chemat mama mea și dorește să mă vadă! Voi merge la ea, chiar de va trebui să trec prin toate chinurile cumplite ale infernului.

Trăsăturile obosite ale generalului au tresărit de emoție, repede reprimată.

— Ei bine! Pleacă deci, cap nebun! a zis el mormăind. Ești tânăr, cu sângele fierbinte. Dar păzește-te, viteazule!

După zece minute Bill era iarăși în șă și și-a reluat drumul.

La fortul Larned a fost avertizat de pericolul trecerii prin vadul ce se găsea la câteva mile de acolo. Cu câteva zile mai înainte, un cercetaș ce se aventurase acolo, se înecase.

Bill cunoștea perfect acest râu năvalnic, însă nu avea decât să parcurgă mai multe mile până într-alt loc, pe unde putea să-l străbată. Cunoștea, chiar în vecinătatea vadului, o peșteră ascunsă printre stânci, ce comunica printr-un pasaj subteran cu râul Missouri.

Foarte puțini oameni știau de existența acestei caverne.

Poate chiar că nimeni! Bill descoperise acest secret din întâmplare, într-o zi pe când urmărea un urs. Se gândea că putea

să se refugieze acolo dacă ar avea pe urmele sale niște dușmani prin preajma vadului. În jurul lui domnea o noapte adâncă, de nepătruns. Nici un zgomot, nici o lumină. Dispăruse până și luna de pe cer. Doar apa murmura urmându-și cursul.

Bill a riscat și l-a făcut pe cal să intre în râu. Copitele animalului au pătruns în apa invizibilă. Clipocind ușor, ea urca puțin câte puțin, până a ajuns sub crupă. Bill a sfârșit prin a o avea până la piept.

Calul sforăia înfundat, ca și cum ar fi fost cuprins de o teamă amenințătoare.

În sfârșit, potcoavele metalice au sunat din nou pe pietre. Nivelul apei scădea, curentul nu se mai făcea simțit și a ajuns pe celălalt mal.

Bill a tras de hățuri și a oprit calul, ca să asculte în noapte.

Dar în aceeași clipă el a simțit ceva ca gheața că-i atinge fruntea și o voce aspră și amenințătoare, cam răgușită, a hârăit:

— Sus mâinile!

Chiar la această distanță, Bill nu vedea nimic. Dar a înțeles că i se pusese la tâmplă țeava unui revolver. Apoi a distins confuz o față sălbatică, posesor al unei bărbi, cocoțat pe un catâr. Și nu și-a putut reține un strigăt:

— Charles Dunn!

În același timp l-a străbătut un fior prin tot trupul. Recunoscuse omul în puterea căruia căzuse atât de pe neașteptate. Acest Charles Dunn îl asasinase pe tatăl său.

Copil fiind încă, a fost nevoit să fie martorul neputincios al felului în care, la ordinul ferocei Jesse James, urmat de o bandă de canalii furioase, Charles Dunn îl doborâse cu un glonț pe iubitul său tată.

Atunci a fost când neputinciosul copil a jurat să se răzbune pe mârșavului criminal și pe căpitanului acestuia pentru moartea tatălui său drag. Dar vai! Iată că se găsea el însuși în puterea acestui nemernic!

Omul bărbos a rămas mirat auzindu-și numele ieșind dintre buzele prizonierului său, și a rânjit:

— Mesager de la fort, fără îndoială... purtătorul vreunei depeșe, hai? Și s-a pus pe treabă, ridicând armele lui Bill. El i-a smuls centura cu jungherul și pistolul.

Bill ținea mereu mâinile în aer, deasupra capului. Însă cu o precauție nesfârșită și-a scos picioarele din scările de piele. Deodată, a aplicat calului său o lovitură groaznică de piteni.

Animalul, gemând de durere, s-a cabrat vertical și Bill s-a aruncat hotărât într-o parte când țeava unui revolver a alunecat pe deasupra capului său. În același timp a răsunat o împușcătură, însă glonțul i-a trecut inofensiv prin buclele părului.

Mai rapid decât gândul, Bill s-a strâns puternic de cal și mânându-l cu iuțeală, în elanul său a dat peste bandit, care s-a rostogolit pe jos, mai surprins cum nu fusese niciodată.

O înjurătură sălbatică, un scrâșnit de dinți, un urlet de durere... și Bill era departe pe malul fluviului.

În același timp, pădurea s-a însuflețit, răsunând de strigăte sălbatice. Crăcile se rupeau și plesneau, călcate și aruncate de fuga impetuoasă a cailor.

— Stai, sau tragem!

Ochiul pătrunzător al lui Bill a putut să zărească pe acei care-l urmăreau. Era sigur că aceștia sunt din guerila lui Jesse James aflați în ambuscadă la malul fluviului.

Pif! Paf! Șuierau gloanțele pe la urechile tânărului.

El a luat repede o hotărâre.

Nici unuia din cei care-l urmăreau nu le-a venit în minte că el va încerca să riște în avalul rapid, unde vârtejurile îl absorbeau la iuțeală pe temerar, putându-se spune, în brațele morții. Însă Bill cunoștea al doilea traseu puțin adânc ce se despărțea de albia cursului de apă formând un mic canal liniștit. Știa că acest canal se întindea până la o cavernă și spera să se refugieze acolo, dacă avea norocul să-i găsească deschiderea sub apa ce-o acoperea.

A intrat deci cu calul său în curent.

Pădurea devenea din ce în ce mai clocotitoare.

Pe celălalt mal erau de asemenea în mișcare niște adversari.

Bill nu mai putea să se îndoiască, era înconjurat din toate părțile.

Din toate direcțiile ajungeau strigăte neliniștitoare ce se amestecau cu trosnetul focurilor de armă.

Lumina vie pe care o răspândeau felinarele așternea uneori pe apa mereu clocotitoare pete galbui.

Calul necheza neliniștit. De-abia putea prin eforturi disperate să reziste curentului, a cărui violență creștea cu fiecare pas.

Aproape de tot mugea deja o cascadă, aruncând în noapte un înfricoșător cântec de moarte.

Bill nu se ținea decât foarte ușor în șa, gata să-și părăsească calul, care ajuns aproape de capătul puterilor se lăsa dus de apele năvalnice.

De pe cel două părți ale râului, dușmanii au remarcat foarte bine nechezatul și respirația sforăitoare a animalului disperat.

Întrucât lumina făcliilor lor nu ajungea destul de departe pentru a străpunge opacitatea întunericului pe această întindere de apă, ei trăgeau aproximativ în direcția de unde venea nechezatul.

Și trăgeau bine.

Prin corpul calului a trecut un fior puternic. El s-a ridicat drept în sus și deodată s-a lăsat să cadă în valurile ce l-au dus cu ele.

Bill n-a avut decât o clipă ca să se prindă de ramurile unui arbore ce se întindea deasupra apei, care-i biciuise fața.

CAP. II

IEȘIREA

Cu apa clocotitoare de sub el, înconjurat de întunericul de nepătruns, în ecoul împușcăturilor și al strigătelor sinistre ale dușmanilor ce-l urmăreau, Bill se crampona cu ambele mâini de cracă, epuizat, părând ajuns la capătul puterilor.

Răceala apei râului n-a întârziat să-l facă să-și piardă aproape cunoștința.

Cu ochii închiși, el s-a lăsat încet în adâncul apei ce mugea în jurul tânărului său trup.

Deodată în urechi i-au năvălit niște vuiete înfundate. Îl stăpânea o oboseală ucigătoare.

Mai mult încă, degetele amenințau să dea drumul crengii alunecoase. Atunci i s-a părut că, de foarte departe, îl chema o voce iubită și familiară și că în mijlocul oribilului pustiu, cuprins în întregime de spaimele morții, vedea ochii mamei sale... ca și cum sârmana femeie n-ar fi putut muri fără a-l îmbrățișa și binecuvânta încă o dată înainte de eterna sa plecare.

Era mama sa aceea care-l chema! Trebuia să zboare... chiar dacă infernul ridicase împotriva lui toate grozăviile sale, el trebuia să zboare la mama sa!

La acest gând, Bill și-a adunat toată energia. L-a pătruns un sentiment de vigoare nouă și un avânt ca după un vin generos. Inteligența a început să-i lucreze febril, cu o luciditate dublă și tânărul a hotărât rapid ceea ce trebuia de făcut.

Copacul spre ramura căruia o întâmplare salvatoare îl îndreptase pe Bill, era singura salcie din partea locului, și amintindu-și de acest amănunt, Bill și-a adus aminte că sub rădăcinile acestei salcii se ascundea largă intrare din adânc ce comunica cu peștera din stânci pe care o descoperise cândva.

Bill nu se ținea prins de cracă decât cu o singură mână, cu cea stângă, pe care o păstra complet în apă.

Fără a se lăsa intimidat de împușcăturile urmăritorilor, care ajunseseră foarte aproape, Bill a imprimat corpului său, cât a putut mai mult, o mișcare de balansare și cu mâna dreapta a pipăit sub apă ca să descopere deschiderea cavernei.

De două ori, de trei ori a căutat, dar în zadar. Apoi l-a coplesit o bucurie nemărginită. Aducerea aminte îl condusesese ca un ghid credincios. Gaura era acolo, în formă de boltită, în întregime acoperită de apă. Pătrunderea până la ea prin înot era o întreprindere periculoasă.

Însă el nu mai era același Bill din altă vreme. Fără să șovăie, s-a lăsat cu totul să alunece în apă și a plonjat în adâncimea găurii. Apa de aici era rece ca gheața, iar distanța pe care temerarul băiat avea s-o străbată, fără sfârșit!

Respirația începea să-l lase și simțurile amenințau să-l abandoneze. Curând în urechile înotătorului, care înghițea apă din ce în ce mai mult, a răsunat ceva ca niște clopote funebre. Mișcărilor îi deveneau nesigure, convulsive, dezordonate.

Haide! Un ultim și teribil efort!

O clipă după asta, extenuat, cu un tremur ce-i străbătea toate mădulele, Bill se găsit cocoțat pe o stâncă dură și alunecoasă, respirând aerul din această cavernă cu o satisfacție de nespus, cu toate că era un aer greu și viciat.

Însă tânărul nostru erou nu voia să se odihnească multă vreme. A început să se cațere pe mâini și pe picioare pe o pantă foarte înclinată, ce ducea până la tavanul peșterii, la un loc unde, printr-un ciudat capriciu, natura practicasese o deschidere prin masa stâncoasă, un fel de cale ce urma bolta și care conducea spre un loc de unde venea un aer mai proaspăt de afară.

Uneori, pe când urca în patru labe, de sus se scurgeau mici firisoare de apă ce se pulverizau asupra lui. Întâlnea ici și colo izvoarașe ce țâșneau din stâncă, care se scurgeau în adâncuri. Zgomotul pe care îl făceau, răsunând în această singurătate subterană era dublat în chip sinistru. El se amplifica în tunete, și în anumite momente înăbușea alte sunete.

Pe fruntea lui Bill curgeau șiroaie mari de sudoare. Îmbrăcămintea de piele i se lipise de corp și îi îngreuna fiecare mișcare.

Însă voința sa de neînduplecat trecea peste toate ostenele.

Lucru ciudat! Cu cât se urca mai sus, cu atât mai puțin i se părea lui Bill că se apropie de lumina zilei, ca și cum tunelul ar fi fost în centrul unui munte și nici o rază de lumină de afară nu putea să lumineze interiorul. În același timp, un fum uscat, cu un miros de ars îi tăia respirația. Pe măsură ce înainta, acest fum devenea mai des. Deodată tânărul a fost lovit ca de un curent electric. S-a oprit și reținându-și respirația, a ascultat. Prin

clocotul apei a surprins un ecou de glasuri omenești.

Așadar, se găseau niște oameni în această trecere subterană, de care credea că era singurul ce-i cunoștea existența!

Această descoperire l-a umplut pe Bill de spaimă, căci aceia nu puteau fi decât adversarii săi.

Calea de salvare pe care o căutase atât conducea la această grotă... și iată că, în această cavernă se aflau dușmani... Atunci, ce era de făcut?

Sporindu-și precauțiile, unindu-și suplețea de tigru cu agilitatea panterei, Bill și-a reluat urcușul.

Mai încolo, caverna se pierdea într-un haos de stânci răsturnate unele peste altele, acoperind un spațiu foarte mare. Era nevoie de o întâmplare extraordinară pentru ca Bill să descopere într-o zi o altă intrare, gelos ascunsă ochiului unui muritor. Cât privește o altă intrare, cea adevărată, nu avea nici o îndoială că putea să o găsească.

Foarte mirat, Bill se întreba, cățărându-se mereu fără a se relaxa, cum se putuse afla secretul existenței acestei caverne.

Însă nu era momentul de să-și piardă vremea cu reflecții. Acum trebuia să acționeze.

Bill reușise în sfârșit să ajungă de fapt pe culmea cea mai înaltă a cavernei. Orificiul de unde venea aerul, pe care urma să-l urmeze de la un capăt la altul, era larg abia cât un burlan de sobă și ascuns complet de întunericul nopții.

În cavernă ardeau chiar și torțe, și fumul acru, cu miros de ars, ce-i producea lacrimi lui Bill, umplea spațiul.

I-au trebuit multe secunde pentru a distinge câte ceva în această umbră opacă.

Însă deodată el a pălit brusc și a înlemnit contemplând un grup de oameni așezați în jurul unui foc, ce i se ofereau vederii în primul plan.

O companie zgomotoasă de aventurieri sălbatici și hotărâți! Unul dintre ei, mai mare și mai impozant decât ceilalți, avea fața energică și îndrăzneată, cu o barbă neagră ca și cărbunele și ochii scrutători și plini de scânteii. Acesta era șeful.

Bill a știut după bătăile inimii sale că acela pe care îl avea sub ochi era însuși Jesse James.

Astfel, se găsea foarte aproape, la o lungime de mână, ca să spunem așa, de șeful bandei de tristă faimă, care se alăturase intereselor Sudului și trimisese la moarte cu o cruzime diabolică atâția partizani ai statelor din Nord, ce luptau pentru eliberarea

sclavilor! Tânărul și-a simțit atunci pieptul străpuns de o durere ascuțită la gândul că-și pierduse armele.

Ah! Dacă ar fi avut carabina în mână! Cu siguranță că acest mizerabil îmbâcsit de sânge și-ar fi dat ultima suflare. Însă în situația prezentă Bill nu avea altceva de făcut decât să tacă și să se ascundă.

Din fericire, nici unul din acești oameni nu i-a simțit prezența. Zgomotul pe care l-ar fi putut face se pierdea în vacarmul ce umplea caverna.

În grup domnea o mare agitație. Câte unii discutau chirciți pe sol, adresându-se cu însuflețire șefului, care stătea în picioare sprijinit de carabină. În acest moment a intervenit un alt asociat al acestei bande de hoți.

Privirea atentă a lui Bill l-a văzut apărând din adâncimea nopții, unde se pierdea intrarea în cavernă, din partea opusă a locului în care se afla el. Omul s-a îndreptat rapid spre șef.

De la primele cuvinte, Bill care asculta reținându-și răsuflarea, a văzut că această vorbărie întreținută de acești oameni surescitați în jurul focului, avea precis ca obiect persoana sa.

— Ești un complice al diavolului? a strigat Jesse James cu o voce clară și pătrunzătoare și pe un ton mânios. Acest individ a dispărut ca o umbră de sub nasul tău, spune-mi cum?

Cu un gest furios el și-a îndreptat trupul și a bătut din picior.

— Așa este, a răspuns noul venit. Sub amenințarea revolverului, el m-a părăsit... și apoi, în apă! A galopat pe sub pădure sau în plin curent, asta era același lucru pentru el. Camarazii noștri s-au plasat mai jos de cascadă ca să-l a-l primească cu toată căldura, dacă trecea de această frământare a apelor, însă n-a venit decât o carcasă de cal înecat... De el, nici cea mai slabă urmă!

Jesse James era cuprins de o furie groaznică. Corpul lui robust era cu totul scuturat de turbare și ochii îi aruncau sclipiri sinistre de foc.

El a reluat, agitându-și deasupra capului pumnii săi puternici și încheștați:

— Douăzeci și ceva de oameni și n-au putut să-l prindă viu! Se afla atâta ironie în furia sa!... Și măcar îi cunoști numele, Dunn? Pe infern! Dă-ți drumul la gură!... Cine era acesta?

— Nu știu, a răspuns el bosumflat. Aș face mai bine să-mi pansez brațul. Mârtoaga lui mi-a dat o lovitură de copită până la os, Asta m-a ars ca focul iadului.

Câte unii din camarazi lui s-au adunat în jurul său.

Căpitanul a făcut un semn celorlalți și a spus cu asprime:

— Luați torțe! Trebuie de verificat totul. Vom găsi unde-i cadavrul spionului sau pe spionul însuși. De vreme ce până acum n-am lăsat să treacă un singur mesager, este cu siguranță bine ca și acest individ să cadă în mâinile noastre.

Gata să plece, James a revenit în cercul de lumină a focului.

— Așadar, nu ești bun de nimic, Dunn! Atunci vei rămâne să supraveghezi aici curcanul, a făcut el cu o voce impunătoare, arătând cu mâna într-o parte a cavernei. Vei răspunde cu capul tău pentru dama aceea! Cât privește pe noi ceilalți, vom merge să-l vânam pe spion. Dacă trăiește încă și n-a făcut un pact cu diavolul, îl vom prinde cu siguranță.

Instinctiv, privirea lui Bill a urmărit mișcarea mâinii căpitanului.

Era vorba de o tânără fată. Ce soartă pentru o fată slabă și fără apărare, căzută în mâinile unuia ca Jesse James!

Puțin câte puțin, Bill a izbutit să străpungă întunericul din colțul unde trebuia să se găsească prizoniera.

La început nu a văzut nimic decât o formă neclară. Iluminatul viu al focului cu flăcări înalte se adăuga la întunecarea funebrei umbre din acel colț părăsit. Apoi Bill a distins conturile unei femei. Era întinsă la pământ. El a putut să vadă că era trează și plângea. Uneori, prin zarva brutală a vocilor de om, urechile atente ale lui Bill surprindeau hohote întrerupte.

Bandiții rămași în urmă se ocupau de brațul rănit al camaradului lor și-l bandajau cu grijă.

În momentul în care Dunn se așezase pentru această operație, s-a ridicat un plânset înăbușit.

Cu brațul său sănătos, banditul a apucat din vatră o creangă aprinsă și a înaintat spre prizonieră.

La lumina fumegândă a acestei torțe improvizate, privirea concentrată a lui Bill a putut să vadă că acea tânără fată era extrem de frumoasă. Avea pielea de o albeață orbitoare. Ochii săi întunecați, extraordinar de mari și de o mobilitate extremă, plini de mânie, aveau o expresie de vădită groază și se fixau asupra paznicului ei.

Mâinile îi erau legate, îmbrăcăminte zdrențuită și murdară. Cu toate acestea, rochia albă de mătase, simbol al inocenței, care se mula pe talia sa zveltă, își păstra încă strălucirea și foșnea la fiecare mișcare a sa.

Cu o uimire tot mai mare, tânărul nostru erou a văzut în părul

blond de pe cap al acestei ființe, printre buclele în dezordine și desfăcute, o coroană de mirt, de care atârnavă resturile unui voal de logodnă.

Bill, a cărui inimă bătea cu putere, nu se îndoia că fusese condus de providență în această peșteră. Acolo se afla o nefericită, care după toate aparențele, căzuse în mâinile criminale ale lui Jesse James și clicii sale în apogeul fericirii ei, când se văzuse o clipă ca și logodită, ca apoi să se prăbușească dintr-odată în cea mai adâncă și mai înfricoșătoare mizerie!

În cele din urmă Dunn a ajuns aproape de tânără. El a examinat-o cu un rânjec cinic.

— Ei bine, puișorule, cine ți-ar fi spus asta ieri dimineată? a început el pe un ton batjocoritor. Da, Jesse James și trupa sa sunt comeseni îndemânatici. Ei s-au introdus în castelul nunții, în întregime scăldat de lumină și i-a surprins pe logodnici în petrecere... N-a fost niciodată o surpriză mai reușită ca asta, hai?... Pentru voi, niște imbecili de mineri, care vă gândeați că puteți să vă măsurați cu noi!... Pif! Paf! În doi timpi noi am fost stăpâni... frumoasa logodnică ambalată, hop pe cal și eram deja departe! Într-adevăr a fost o farsă bună!

Aceste cuvinte grosolane i-au plesnit obrazul sărmanei fete cu lovituri de bici. Ea și-a ridicat ochii spre nerușinat pentru a-l implora.

— Dacă mai există o licărire de îndurare în tine, ai milă de mine! a murmurat ea, pe jumătate sufocată de hohote de plâns și vocea sa suna dulce ca și cântecul de privighetoare, sau vibrația argintie a unui clopot îndepărtat.

— Ce plătește fetița? a întrebat Dunn în loc de răspuns.

— Tatăl meu este bogat... fii îndurător! Îți jur, scoate-mă afară din aceste locuri, redă-mă părinților mei și vei fi cu siguranță recompensat.

— Vai! Vai! a rânjit Dunn, pe care acest apel l-a lansat în întregime nemișcat. Morții nu se mai ocupă de recompense... însă aceasta este cu totul altceva. Mi-ar plăcea mai mult să apuc coada unui șarpe cu clopoței, decât să dau ocazia lui Jesse James să bănuiască că-l trădez... Viața mea n-ar valora mai mult de un cent... Lasă asta, fetițo! Asta n-ar servi la nimic... De altminteri, tatăl tău, Huntington, este mort de-a binele, ceea ce-l face să nu poată plăti nimic.

Hohote lungi de plâns au scuturat corpul nefericitei.

— Mort!... Este cu adevărat mort! a strigat ea, sub lovitura unei

dureri sfâșietoare. O, Dumnezeu! Îndurător, cum ai lăsat ca într-o singură zi, într-o durată scurtă, să ni se aducă nouă tuturor o suferință fără măsură?... Tatăl meu, atât de bun, atât de loial, mort... și...

Ea s-a întrerupt sufocată de excesul durerii sale, în timp ce un spasm îi contracta trăsăturile încântătoare. A reluat imediat:

— O, Cerule!... Și logodnicul meu! Charles al meu adorat! Nu mă lăsa să înnebunesc, Părinte care ești în cer! În plină fericire înaintea altarului!... Și totul s-a năruit dintr-odată!... Mort!... Mort! Ah! Dumnezeu să te ajute, omule! Spune-mi ce s-a întâmplat cu Charles Davis?

— Lasă-mă în pace cu văicărelile, pușorule! a grohăit banditul ridicând din umeri. A trebuit ca și el să zboare, după cum asta s-a și făcut... Vai! Vai! Într-adevăr, acolo era o afacere jalnică... Erați în picioare, destul de drăguți amândoi, în fața altarului, în casa tatălui tău, și deodată invazia unei trupe sălbatice... Pif! Paf! Fulgere și tunete în același timp!... Acest valet al diavolului de Jesse, căruia i se va rupe gâtul într-o zi ori alta, eu nu mă opun la asta... acesta-i un călău și în definitiv, îmi este de ajuns.

— Fii totuși milos! a gemut din nou frumoasa captivă. Eliberează-mă din această mizerie fără margini! Charles nu este mort, nu-i mort... asta-i sigur... el...

Vocea i s-a pierdut încă o dată în violența hohotelor de plâns.

Fără a fi defel emoționat, gardianul ei a revenit la focul de tabără, unde tovarășii săi l-au salutat cu un răs zgomotos și cu aluzii grosolane și brutale.

— Spune-ne totuși, ți-a dat un mic sărut? a strigat unul dintre acești bătărași, în timp ce ceilalți se înecau de râs. Și i-ai arătat după asta ce soartă a avut iubitul ei Charles?

Un altul a mers drept spre sârmana fată, care tot plângea, și a forțat-o să-și ridice capul, apoi după ce a privit-o insolent, a revenit, spunând:

— Păcat că iubitul nostru căpitan și-o oprește! Acest pușor ar fi o bună afacere pentru unicul fiu al tatălui meu.

— Asta așa-i! Scoate-o de pe terenul lui Jesse! a strigat un altul.

— Eu mă feresc... însă el are al dracului bun gust.

— Femeia aceea de colo nu-i pentru el, a mormăit unul care încă nu spusese nimic. Să mi se taie capul dacă aici nu-i vreo chestiune de afaceri cu acel Don Ramiro... Noi am luat-o la drum, pentru ca el să se poată întreține în secret cu căpitanul.

— Fleacuri! l-a întrerupt un altul. Limba ta te va face să fii

spânzurat, Mike... Știi că șeful nu poate să-i sufere pe acei care își vâra nasul peste tot. În orice caz, noi n-am mers prea repede. Fără cea mai micuță sărutare de la prințesa de Clar de Lună! Puiculița, cea de colo, ar fi fost întrutotul pe gustul meu.

Ceilalți, în semn de aprobare, au scos niște strigăte de posedăți.

Între timp, Bill Cody, tânărul nostru erou, dădea în clocot în ascunzătoarea lui, într-o indignare neputincioasă. Ochii îi erau plini de lacrimi fierbinți. Tinerețea lui în floare avea acea obișnuită puritate, acel respect față de femeie, care nu l-a părăsit niciodată pe timpul întregii sale vieți.

Însă era nevoit să se abțină. Nu trebuia să facă nici cel mai ușor zgomot, orice s-ar fi întâmplat. Nu putea decât să observe, cu o privire încărcată de o simpatie nemărginită, pe această grațioasă fată în stare de descurajare.

Desigur, el cunoștea până la amănunt oribilele evenimente care o loviseră pe această încântătoare logodnică, aruncată din fericirea supremă într-o mare fără fund de suferințe și încercări. De asemenea, simțea confuz că aici era pe cale să se ascundă un alt atentat, vreun complot diabolic, în care Jesse James juca, cu tovarășii săi ieșiți din infern, un rol infam și nelegiuit.

Cele câteva cuvinte pe care Bill le auzise l-au lămurit asupra familiei acestei nefericite. Tatăl său era omul cel mai bogat din toată regiunea. El posedă mine inepuizabile și locuia cu familia sa la o reședință cu aspect seniorial, și în ajun, în câteva clipe, soarta atât de invidiată a acestei familii respectată de toți, fusese înfricoșător schimbată!

Bill a fost smuls brusc din meditația sa. Deodată a apărut gâfâind unul dintre bandiți, căruia fuga îi tăiasе răsuflarea.

— Plecarea! De-ajuns cu statul! a strigat el de departe. Căpitanul și-a ieșit cu totul din fire. Nu l-am văzut niciodată atât de furios și sunt mulți ani de când îl cunosc pe Jesse James!... Trebuie ca individul să fie prins, viu sau mort. S-a jurat pe asta. Veniți cu toții! Charles Dunn va suferi din greu păzind-o pe fată...

Oamenii s-au ridicat și s-au pregătit de retras fără tragere de inimă.

— Ce s-a petrecut cu James? Statele din Nord nu ne vor mai conduce cu asprime niciodată! a mormăit Dunn. Vom fi bătuți la cap cu asta tot timpul?

— Tăcere! a zis un altul. Ceea ce James face este bine făcut. Un „ura” pentru Jesse James!

Toți și-au agitat pălăriile și din gâtlejurile lor răgușite a izbucnit

o aclamație.

Cât privește pe Dunn, el a rămas pe loc, cu pumni încleștați și rău dispus.

— Ofense de rău augur. Nici un câine nu va accepta această viață! a mârâit el cu o strâmbătură de dezgust.

— Liniște acolo, trândavule, a reluat cel ce ceruse aclamația pentru Jesse James. Prostule ce ești, e vorba de viața noastră a tuturor. Căpitanul este informat că nu se va scurge o jumătate de săptămână până ce Uniunea va trimite înapoi asemenea întăriri, încât acestea ar putea să ne atârne pe fiecare de câte un copac. Dacă nu o luăm înaintea acestor forțe, ne va înșfăca dracul pe toți! Pieile roșii oscilează și dacă au ținut până în prezent cu cauza glorioasă a Sudului, ei vor pactiza la fel de bine cu Nordul... Încă trei nopți și atunci vom lua cu asalt forturile Larned și Hayes. Și acum înainte, băieți! Tu, Dunn, fă-ți bine paza. L-ai cunoscut pe căpitan și știi că acum nu mai figurezi în micile lui hârtii.

— Nimeni dintre voi să nu se atingă de calul meu! a strigat Dunn rău dispus, spre grupul ce se îndepărta.

I s-a răspuns printr-un hohot de râs general.

Cineva a adăugat:

— Nu fi totuși stupid, specie de nebun! Mister Huntington și-a pus la dispoziția noastră întreaga lui herghelie.

Pașii trupei se pierdeau puțin câte puțin.

Inima lui Bill bătea să-i spargă pieptul și agitația îi clocotea creierul.

A înțeles pentru prima dată întreaga importanță a misiunii sale. Trebuia ca aceasta să-i reușească, în ciuda tuturor obstacolelor. Salvarea forturilor și a garnizoanelor acestora depindea de el.

Cauza nordului era în primejdie. Deja avusese loc crâncena bătălie de la Bull Run, care se terminase printr-o victorie strălucită a confederaților. O nouă înfrângere de felul acesta ar fi fost fatală pentru Uniune și războiul s-ar sfârși în mod hotărâtor în favoarea sclavagiștilor din Sud.

Însă mai înainte de toate se cerea să iasă de aici. Cum putea să procedeze ca să evadeze?

Fără a mai ține seama că nu era singur! Luase deja hotărârea fermă de a nu-și redobândi libertatea fără această prizonieră lipsită de orice susținere.

Prin cap i-a trecut o idee, care nu cerea prea mult pentru a o transforma în fapt... fapt extraordinar, după cum se va vedea.

Destul de tăcut, pe cât era cu putință, Bill s-a târât afară din

strâmtul culoar, în care era înfundat până la gât.

De sub picioarele lui sprijinite de o stâncă s-a desprins un fragment ce s-a rupt în bucăți și a căzut cu pocnet. Norocul a făcut că paznicul, rămas singur, era pe jumătate absorbit de febra răni sale. Acesta și-a ridicat capul și a ascultat, însă nu s-a auzit nici un alt zgomot și a lăsat să-i cadă bărbia, cu ochii fixați asupra flăcărilor și nu a întârziat să aștească de îndată.

Cât de tare îi bătea inima în pieptul lui Bill! Însă nepăsarea acelui om, pe care-l ura ca pe un dușman de moarte, i se părea a fi un semn bun. Ochiul său cercetător a observat o carabină, sprijinită nu departe de Dunn, de un colț de stâncă. Și aproape aruncată pe jos, se afla centura garnisită de arme, pe care i-o luase banditul.

Dacă reușea să pună mâna pe centură, nu se temea să țină piept la toată banda lui Jesse James.

Însă cum să ajungă acolo?

Bill izbutise să iasă cu bine din strâmta lui ascunzătoare. Acum se lăsa să cadă încet jos pe peretele alunecos cu îndemânarea unui maestru de gimnastică. Și a reușit cu prețul unor eforturi supraomenești, fără să tulbure liniștea. Atingând solul, Bill s-a culcat pe burtă.

Cu mișcărilor sinuoase ale unui șarpe, el s-a târât pe stânca vâscoasă după felul indienilor.

S-a îndreptat spre tânăra fată și aceasta nu avea să întârzie să-l vadă. Dacă la prezența sa neașteptată avea să țipe, cum se întâmplă cu femeile, dacă ea făcea cea mai mică mișcare ce putea să trezească suspiciuni, el era pierdut!

Dunn nu avea decât să întindă mâna spre pușca sa și ce s-ar fi făcut din el, sârmanul soldat, fără arme! Între timp, Bill a ajuns, mereu târându-se, până la tânăra fată. Fața îngerească și buimacă cu ochii plini de groază a captivei s-a întors spre acest tânăr cu corpul suplu ce aluneca. Nefericita deschisese deja gura pentru a scoate un strigăt de frică. Însă mai repede decât un fulger, Bill i-a acoperit pe jumătate buzele și cu un gest suplimentar și-a dus degetul la buzele sale. El nu văzuse defel până atunci, așa i se părea, miște trăsături atât de nobile și așa de cerești și de dulci. Între timp, tânăra l-a înțeles. Din ochii ei, ridicați spre cer printr-o mișcare de rugăciune, a strălucit o lumină de bucurie.

Bill a mai înaintat încă, reținându-și răsuflarea, cu pulsul bătând în dezordine, însă cu mintea mereu lucidă, nepierzând din vedere scopul său.

Totuși, cu toată prudența ce o păstrase, zgomotul aproape de neperceput din apropiere a trezit atenția paznicului.

Bănuitor, Dunn și-a întors capul.

De îndată, din gură i-a ieșit un strigăt înfundat, de o groază greu de exprimat.

El s-a ridicat clătinându-se și înnebunit, a pipăit în jur căutându-și carabina.

Dar Bill fusese mai prompt decât el.

Sărise ca un tigru și printr-un elan gigantic a fost pe pușcă. A smuls-o din mâinile tremurânde ale ticălosului și i-a pus-o în piept, ceea ce a fost pentru Bill o treabă de o clipă.

— Măinile în sus, a poruncit el, la rândul său, pe un ton hotărât. Nici un zgomot, nemernicule... sau acesta este cel din urmă minut al tău!

Dunn s-a conformat scrâșnind din dinți. Apariția subită a tânărului a avut asupra lui efectul unei fantome. El s-a aruncat cât era de lung la picioarele lui Bill implorându-l să fie îndurător. Bill a profitat pentru a-i lua rapid un revolver ce-l avea la centură. Apoi a ingenuncheat lângă Dunn, ce era întins, și i-a pus la tâmplă țeava rece a armei sale.

— Va trebui să te ucid, ticălosule, pe tine care l-ai asasinat cu atâta mârșăvie pe sărmanul meu tată, pe Isaac Cody, i-a spus tânărul mișelului ce tremura. Dacă îți las astăzi viața, mulțumește-i acestei tinere fete! Dar va veni ceasul când această viață pe care ți-o las, o voi vrea, acolo unde se va împlini jurământul meu.

Dunn era cu totul băgat în sperieți. O lovitură de pumnal nu i-ar fi scos o picătură de sânge. Limba îi ieșea din gură, părul scurt și încălcit i se ridica drept în sus și o sudoare rece îi picura de pe frunte. Printr-o mișcare bruscă, Bill și-a tras lasoul pe care-l purta mereu cu el. Cu revolverul în mână, s-a apucat să-l lege pe mârșavul caraghios, până ce l-a înfășurat cum se cuvine, fără a-i lăsa posibilitatea de a-și mișca vreun membru.

Pe pământ zăceau niște bucăți de stofă deșirată.

Cu o mână îndemânică, eroul a întocmit repede un căluș, pe care l-a împins cu forța în gura mizerabilului.

Apoi, el s-a încins cu centura acestuia plină de arme și și-a reluat carabina. După aceasta, și mai sigur pe sine, s-a grăbit să meargă la tânăra fată, căreia i-a tăiat legăturile cu bowie-kniful său.

Adânc tulburată, tânăra eliberată l-a privit pe salvatorul său.

Datorită oboselilor suferite, Bill avea o înfățișare ce stârnea teamă. Însă pe fața sa înnegrită și murdară luceau niște ochi luminoși și sinceri.

— Acesta nu-i un moment de explicații, Miss, a spus el pe un ton cavaleresc. Însă poți să te încrezi în mine. Eu sunt soldat în unități independente. Din dragoste pentru buna mea mamă, pe patul de moarte, spre care eu merg, poți să mă urmezi liniștită și îți jur... Dacă voi putea să ne salvăm, tu și cu mine, Dumnezeu singur o știe. Să ne aperse! Și acum hotărăște-te să mă urmezi!

Acest discurs simplu a operat ca un farmec magic asupra sărmaneii fete, ce tremura întruna. A vrut să-i vorbească și el i-a prins mâna. Ea n-a putut să dea drumul din ochi decât la un torent de lacrimi.

Ca un adevărat cavaler, Bill i-a luat mâna dreaptă și i-a dus-o la buzele sale.

— Nici un zgomot, te rog! Secundele sunt prețioase, a murmurat el. Și acum, înainte! Altfel suntem pierduți.

Spunând asta, el s-a întors către intrarea în peșteră, spre același drum pe care o luaseră tâlharii. Într-adevăr, salvarea lor depindea de mai multe sau mai puține secunde. Dacă unul din acești ucigași revenea, sau ar fi lăsat la intrare o pază, tot ceea ce făcuse era în zadar și ei ar fi fost pierduți.

Însă Bill nu cunoștea nici teama, nici întoarcerea îndărăt. El a prins-o pe fată de mână și ea l-a urmat fără șovăială.

CAP. III

PE VIAȚĂ ȘI PE MOARTE!

Înainte de a părăsi subterana, Bill a luat din vatră o cracă aprinsă.

Înaintau cu această torță ce dădea o lumină nesigură.

Din timp în timp, la cel mai mic zgomot, Bill se oprea și asculta cu inima strânsă. Însă norocul îi favoriza. Bandiții, mânați de ardoarea căutării, se împrăștiaseră până departe în pădure. Nici unul din ei nu revenise în cavernă.

Astfel s-a scurs un sfert de oră de nesiguranță, care li s-a părut fără sfârșit și greu ca și plumbul.

Din cauza însoțitoare sale, ale cărei picioare șovăitoare se împiedicau la fiecare pas pe acest drum de stâncă alunecoasă, Bill nu putea decât să meargă încet. Deodată un suflu de aer proaspăt de afară le-a răcorit fețele. Se apropiiau de extremitatea coridorului.

Pe când ieșeau, la urechi le-a ajuns un nechezat de cal. Ei pătruns într-un hățiș și au găsit un mare număr de animale legate acolo. N-au observat nici un paznic. Bill a respirat lung, ca și cum i s-ar fi luat o greutate de pe piept și din acel moment a avut aerul cel mai sigur.

— Știi să călărești un cal? a șoptit el la urechea fetei.

Ea a confirmat dând din cap și i-a zis încetător:

— De când eram copil.

În acest moment ea nu a putut să-și rețină un ușor strigăt de surprindere. Văzuse mijind primele luciri cenușii ale zorilor și asta i-a permis să-și găsească propriul său cal, care necheza bucuros.

— O Dumnezeule! a exclamat ea cu un surâs dureros, e calul meu de călărie, bunul meu Alil... Mizerabilii l-au furat și pe el!

Stăpânită de sentimente pe care această revedere se trezeau în ea, fata și-a aplecat frumosul ei cap pe gâtul animalului ce sforăia de plăcere.

— Dumnezeu este acela care a aranjat toate acesta, Miss! a spus atunci Bill plin de încredere. Vom merge mai bine și nemernicii nu te vor prinde niciodată!

Nenorocita a zâmbit printre lacrimi.

Fără a șovăi, ea și-a pus piciorul în mâna deschisă a lui Bill

Cody și cu o mișcare suplă a sărit în șa.

Apoi a aruncat tânărului erou o privire recunoscătoare și udată de plâns.

— Dumnezeu să te răsplătească, prietene, pentru ceea ce ai făcut pentru mine, a murmurat ea. Aceste ființe scârboase au ridicat tot ce avea tatăl meu drag. Printr-o luptă îngrozitoare, ei au trimis la moarte vreo doisprezece din credincioșii noștri lucrători... și pe omul ce-l iubeam mai mult decât viața mea l-au ucis, sau i-au... rezervat o soartă mai înspăimântătoare...

Vocea a lăsat-o. Un cutremur convulsiv a trecut prin corpul său de fecioară.

Bill a întins mâna spre ea și cu un ton rugător i-a spus:

— Mai târziu, Miss, îmi vei povesti totul și cu voia lui Dumnezeu te voi ajuta, cu atât mai adevărat, cu cât eu sunt un băiat cinstit. Însă acum trebuie să ne îndepărtăm și mai ales cât se poate de repede.

Spunând aceasta, a sărit pe spatele unui cal, pe care îl alesese ochiul său cunoscător. El a tăiat rapid frânghiile altor cai și a început să lovească din mijlocul lor, în dreapta și în stânga. Animalele înspăimântate s-au cabrat și în cele din urmă, cu nechezaturi și tropote de copite s-au împrăștiat în toate părțile, înspre desișul pădurii.

— Dacă acum ticăloșii vor voi să ne prindă, socotesc că le va trebui câțva timp pentru a-și găsi mai întâi caii, a spus Bill cu un răs încrezător. Însă pentru moment este vorba despre noi, deci înainte!

Și apucând hățurile, au început cursa în palida și cenușia lumină a dimineții.

De altminteri era și timpul. Sălbaticul zgomot al cailor bandei, abandonați și împrăștiați în plină fugă, se întindea până departe. Bill a observat la mare distanță niște mogâldețe dezordonate agitându-se la marginea pădurii.

Sclikeau și lumini ale armelor de foc. Pocnetul surd al puștilor trezea ecouri în singurătate. Însă gloanțele pe care le trimiteau la întâmplare, cu furie oarbă, paznicii lor nu puteau să le facă nici un rău.

— Suntem salvați! a strigat vesel tânărul după o jumătate de oră de cursă.

Slobozind această exclamație de bucurie, el și-a agitat buclele de pe cap și a privit la însoțitoarea sa, care își păstra voinicește locul alături de el.

— Salvați! a repetat ea. Însă vocea îi era foarte slabă și privirea tulburată. Pe gura contractată i se citea o slăbiciune vădită.

Bill și-a oprit imediat calul aflat în plin avânt și și-a întins ambele mâini spre tânără:

— Vai, Miss, i s-a adresat pe un ton rugător, încă nu te lăsa cuprinsă de slăbiciune. Vai, nu acum! Mai avem de alergat multe ore, dacă nu vrem ca acești răufăcători să ne ajungă. Cinci sau șase ore, poate. Și atunci noi vom fi la fortul Leawenworth. Sau chiar... vom face mai puțin! Ești fata lui Mister Huntington, cel mai bogat proprietar de mine, nu-i așa?

— Am fost, a răspuns tânăra cu o voce care nu era decât o șoptă, în timp ce un nou torent de lacrimi i s-a scurs de neoprit pe obraji. Doar ieri seară ucigașii l-au asasinat pe bunul meu tată meu și am fost martora cumplitei nelegiuiri, fără s-o pot împiedica.

Și vocea i s-a pierdut în hohote de plâns.

— Dar spune-mi, Miss, cum s-au petrecut toate acestea? Nu aveai o mulțime de lucrători care să vă apere? N-ai putut să primești ajutor de la fortul Leawenworth? Proprietățile voastre nu sunt totuși foarte îndepărtate de el, dacă nu mă înșel. În consecință, le putem străbate fără a ne îndepărta din drumul nostru și s-ar putea să întâlnim în cale niște oameni de ai voștri porniți în căutarea ta.

Ea n-a răspuns nimic, hohotele ce o cuprinseseră îi înăbușeau cu totul glasul.

Bill o privea pe biata fată ce plângea, cu o nespusă delicatețe și simpatie, și cu nu mai puțină grijă a unui cavaler politicos. Inima lui bună și loială se strângea dureros. Ar fi vrut să-i consoleze disperarea, cum ar fi făcut un frate, atrăgând-o încetisor spre sine. Dar n-a încercat și s-a mulțumit să-i strângă amabil mâna.

— Nu trebuie să mai plângi așa, Miss... Poate totul nu este atât de groaznic pe cât te gândești... Haide! S-o zbughim mai departe! Pe drum vei încerca să-mi povestești totul ce s-a petrecut... Principalul este că bunul Dumnezeu ne-a condus afară din acea înfricoșătoare cavernă... Acum, lumina soarelui lucește deasupra noastră și în același timp ne reînvie speranța!

Cuvintele sale atât de simple au avut asupra sărmanei Luiza un efect bun.

Ea i-a adresat printr-un semn al capului recunoștința sa și a murmurat:

— Cât de bun ești! Vai, voi pute să te răsplătesc pentru toată bunătatea ta?

— Nu-i nimic, asta îmi face plăcere, a exclamat el cu vioiciune, înroșindu-se la față. Mă face fericit să-ți fiu de folos, Miss... Însă pentru asta nu vreau o recompensă... Să pot să-ți vin în ajutor, asta, asta îmi este o răsplată suficientă. Și dacă ți se pare potrivit... atunci putem porni mai departe fără întârziere, altfel ei ne vor ajunge curând... Să scăpăm odată de acești netrebnici.

Luiza a clătinat din cap.

— Ai dreptate, prietene. Tot timpul cred că ei sunt pe urma noastră, a zis ea. Ah! Dacă am putea ajunge la fortul Leawenworth! Nu pot descrie tot ce se întâmplă în inima mea... o înfiorătoare neliniște. Numai de aș putea scăpa de această îngrozitoare incertitudine, de această îndoială ce mă torturează cu privire la soarta logodnicului meu!

Ei și-au reluat cursa.

Luiza a încercat să vorbească pe drum, însă nu i-a fost cu putință. Iuțeala obositoare a acestui galop cu vântul în față aproape că o împiedica să respire. Din ce în ce mai mult o cuprindea o slăbiciune de nerezistat.

Și ei mergeau, mergeau mereu într-un galop nebunesc.

Câteodată o luau de-a lungul râului Missouri și alteori printre copacii pădurii, lipsită de cărări.

După socoteala lui Bill, încă o oră bună de goană și fortul s-ar ivi la orizont în fața lor.

Însă deodată, cu o mișcare scurtă de frâu, Luiza și-a oprit calul.

Fața îi luase culoarea cenușii. Tremurând întruna de emoție, ea a arătat o construcție din lemn destul de ciudată ce se ridica pe o parte a drumului. În loc de parter se aflau patru trunchiuri de copac descojiți, care susțineau un fel de cabină din scânduri cioplite în mod grosolan.

Pământul era extraordinar de bătătorit. Părea să i se fi dat foc construcției, ai cărei pari de lemn erau pe jumătate carbonizați. Însă nu se făcea văzută nici o ființă omenească, nici acolo, nici prin împrejurimi.

— Ne găsim pe domeniile tatălui meu, a murmurat tânăra fată, a cărei gură și-a recăpătat contractarea ei dureroasă. Aici era până de curând intrarea într-o mină. Credincioșii noștri muncitori i-au urmărit pe bandiți până în acest loc. Încă o jumătate de ceas de mers și vom ajunge la locuința noastră.

De cum a sfârșit să spună asta cu o voce de-abia auzită, ea s-a clătinat subit în șa și Bill a mai apucat să audă aceste cuvinte rostite în șoaptă:

— Da, însă eu nu pot să mai merg mai departe, chiar dacă ar trebui că mor! De altfel nu mai există nici un pericol și asta va permite animalelor noastre să se odihnească vreun sfert de ceas.

Bill era de altă părere. Picioarele îi luau foc și ar fi vrut să ajungă la fort cât mai repede cu putință pentru a putea comunica generalului importante sale observații. Însă o aruncătură de ochi spre fața extenuată a tovarășei sale de drum l-a convins că ea n-ar fi mers mai mult de o bătaie de pușcă fără să cadă. El s-a răzgândit deci, și în mod galant, a sărit jos de pe cal și a ajutat-o pe tânăra fată să coboare spre sine.

Încetișor, corpul ei delicat s-a lăsat să alunece în iarbă.

— Numai de așa putea să-ți procur un pic de apă, ca să bei, a spus Bill privind-o în ochi.

Luiza a negat ușor din cap:

— N-am nevoie de apă, a răspuns ea. Pe aici nu există nici un izvor, nici un râuleț. Aici nu se află decât Missouri, care curge foarte aproape. Însă nu mă lăsa singură, prietene. Doar vreo câteva minute și-mi voi recăpăta puterile.

Bill s-a așezat în iarbă aproape de ea.

— Cum a năvălit asupra voastră James și banda lui? Sunt surprins că derbedeul a înaintat atât de departe. După informațiile mele, el supraveghea de multe zile vadul fluviului, știi, acela aproape de caverna unde ai fost prizonieră în această noapte...

— Aceasta a avut asupra mea efectul unui vis îngrijorător și înfricoșător, a spus tânăra fată. Dacă n-aș fi trăit toată această groază și toată această tragedie, aş fi socotit asta drept o poveste care să-ți stârnească fiori.

Și apoi, după ce a luptat curajos împotriva curentului de lacrimilor, secate un pic în ochii ei mari, ea s-a pus pe povestit tânărului său prieten, a cărui atenție era extremă, evenimentele din ziua precedentă.

— Poți să-ți imaginezi, prietene, i-a spus printre alte lucruri, cu câtă nerăbdare și dorință așteptam reîntoarcerea omului pe care-l iubeam. Povestirile bunului meu tată semănaseră în ființa mea germenul periculos al nebuniei și al unei tulburătoare terori. Însă totuși, întunecimea nopții s-a risipit și o singură rază a soarelui biruitor m-a scăpat de toată neliniștea și de toată teama, atunci, când spre seară, zgomotul unui galop de cal îmi anunța reîntoarcerea lui Charles al meu. Nu revenea singur, cum îmi făgăduise. Îl aducea pe pastorul care urma să binecuvânteze unirea noastră. Cu ajutorul câtorva servitoare mi-am făcut un

costum de căsătorie... Ah! Cât eram de fericită arunci când l-am îmbrăcat și astfel împodobită, l-am salutat pe Charles al meu... O, îndurare eternă. Milă! Ai milă!

Și o dată în plus ea a izbucnit în hohote de plâns.

— Nu-i nimic mai înfiorător decât să te gândești la asta? a continuat ea cutremurându-se. Îi văd încă stingându-i ochii săi sinceri, în care se reflecta pentru mine un univers de iubire și fericire. Simt încă strânsoarea loială și puternică a mâinii sale atunci când s-a alăturat de mine și m-a condus la capela de lângă casă, în care trebuia să fie celebrată căsătoria noastră, pe care tatăl meu o construise cu mulți ani înainte, pentru ca muncitorii din mină să nu fie lipsiți de serviciul religios duminical.

— Și ce s-a întâmplat după aceea? a întrebat Bill Cody, incapabil să-și mai stăpânească multă vreme violenta sa curiozitate.

— Mai știu eu ce? a gemut tânăra fată. Temerile și îngrijorările îi cuprinseseră pe toți, ca o umbră înaintea luminilor scânteietoare și solemne ale făcliilor care ardeau în capelă și atunci...

— Și atunci? a repetat Bill reținându-și răsuflarea.

Nefericita și-a ascuns fața cu amândouă palmele.

— Noi eram în picioare în fața altarului, a continuat ea cu voce slabă, în prada unei emoții ce-i palpita sânul în mișcări zbuciumate. Preotul a adresat întrebarea decisivă, care ne lega pentru totdeauna. Omul căruia îi aparținuse inima mea până la ultima bătaie, a răspuns... apoi...

— Ei bine! Apoi?

— Mi s-a părut că aud un fluierat ascuțit care trecea foarte aproape de mine și în același moment Charles s-a clătinat... El a căzut fără un cuvânt pe sol și a rămas fără mișcare. Preotul foarte emoționat, întrerupând ceremonia religioasă, s-a aplecat asupra lui și mi-a strigat că era mort... acela căruia îi purtam dragostea în suflet!

Adânc emoționat, Bill a luat mâna nefericitei, care nu înceta să plângă.

— Dumnezeu să ne ajute! Este nespus de trist a mormăit el. Este de necrezut. Și el... logodnicul tău... e cu adevărat mort?

— Nu, de mii de ori nu! El nu poate să fie mort! Cum să fie cu puțință?... Destul de sănătos... destul de tânăr, cu viața în plină înflorire!... Ei, cum! Lovit în plină fericire, și mort? Nu! S-au petrecut câteva lucruri înspăimântătoare, câteva lovituri perfide, pe care eu nu le-am prevăzut și nu pot să le înțeleg... însă el nu

este mort. Charles al meu nu poate să fie mort.

— Dar nu puteai chema un medic?... Vai! Înțeleg, a urmat momentul când s-a produs restul catastrofei.

Luiza a făcut un semn afirmativ și a continuat cu cuvinte întrerupte, pe care durerea sa le făcea câteodată incoerente:

— Crudul dușman a luat totul cu asalt. Totul s-a transformat în foc și sânge!... De foarte aproape a pornit o salvă de puști... Un strigăt înspăimântător, ca și cum infernul și-ar fi dezlănțuit toți diavolii împreună... Ferestrele zburau cu luciri luminoase, și prin toate deschizăturile, oameni nerușinați și sălbatici... Era îngrozitor Jesse James cu banda lui!

— Și tatăl tău?

— Vai! A fost oribil! Viteaz ca un leu, el s-a aruncat în mijlocul bandiților... Ținea revolverul cu care era înarmat tot timpul și se servea de el împotriva acestor sclerați... Eu m-am simțit prinsă de niște mâini de fier. Smulsă de lângă altar și în momentul în care am strigat după ajutor, de unde l-am chemat pe tatăl meu să mă ajute... am văzut... O, Dumnezeu! A trebuit să asist neputincioasă la acest spectacol? Un asasin josnic la lovit cu arma pe tatăl meu, pe sărmanul și dragul tată!... și el s-a clătinat și a căzut în genunchi... I-am auzit ultimul strigăt de disperare... și l-am văzut străpuns de lovituri de cuțit, scăldat într-o baie de sânge... Și apoi în jurul meu s-a întunecat totul. O noapte plină de oroare. Deasă și grea și când m-am trezit eram de multă vreme în puterea răpitorului meu... și... și...

Ea a avut o nouă criză de plâns. Își răsucea mâinile, striga numele ființelor dragi, acum atât de departe de ea.

Bill Cody era emoționat într-atât că de-abia a putut să scoată o exclamație surdă.

Însă el s-a speriat atunci când, deodată, punând mâna pe inimă ca și cum s-ar sufoca, sărmana Luiza s-a întins fără cunoștință pe pământ.

— Miss, ce ai?... Nu trebuie să te frământați atât! s-a bâlbâit el, pierzându-și capul de emoție. Te rog să-ți revii!

Și de fapt, tânăra fată și-a rotit ochii și a încercat chiar zâmbească.

Bill s-a aplecat asupra sărmanului copil și a crezut că vede un cer plin de o imensă bunătate.

— Te-aș ruga, o înghițitură de apă... Nimic, decât o înghițitură... apoi... voi fi din nou în putere.

— Imediat! Așteaptă-mă! Câteva minute de răbdare... Mă

reîntorc cu apă. De la începutul acestei scurte opriri el își descheiase centura în care își avea armele. A lăsat-o acolo pe iarbă, pentru a alerga mai repede.

Atât de repede, pe cât îl țineau picioarele, el s-a îndreptat spre Missouri, care curgea foarte pe aproape.

În mai puțin de două minute în linie dreaptă, fără să se oprească, el a străbătut tufișurile spinoase și a ajuns la malul râpos al fluviului. A coborât cu repeziciune până la curent, în care și-a introdus pălăria. În momentul când a urcat panta stâncoasă și a pus piciorul pe culmea malului, i s-a părut deodată că inima a încetat să-i bată. În direcția locului unde știa că era tânăra fată, a răsunat un strigăt prelungit, pe care îl cunoștea bine, strigătul de război al siuxului.

Au urmat două, trei strigăte de disperare.

Și brusc totul s-a terminat printr-o tăcere de moarte.

Pentru o clipă Bill a rămas năucit. Capul îi vâjâia, incapabil să mai gândească...

Era zdruncinat de părere de rău și de mânie... Își pierduse armele pentru a doua oară și de această dată din vina sa, chiar când viața acestei grațioase tânără fată era în joc!

Însă nu i-a trebuit decât o secundă pentru a-și recăpăta sângele rece obișnuit.

La fel de rapid ca un cerb urmărit, a alergat spre luminiș, la locul pe care îl părăsise.

În jur domnea o tăcere profundă.

Caii legați de el cu grijă dispăruseră. Dispăruse de asemenea și silueta ușoară a tinerei fete!

Însă, pe jumătate ascuns în iarbă, scăpat fără îndoială din mâna vreunui indian răpitor, zăcea un tomahawk, al cărui metal strălucea.

Bill era în prada unei teribile furii.

Știind prea puțin să-l folosească, el a luat totuși tomahawkul. Se agita pe loc, stăpânit de ură și de dorința de a se răzbuna. O idee care i-a trecut prin cap ca un fulger i-a produs o adevărată durere fizică: aceea că, un sălbatic sângeros o socotise pe simpatica fată a fi prea frumoasă, și de aceea nu fusese, potrivit obiceiului indian, întinsă moartă pe iarbă!

În loc de asta, ici și colo atârnav de ramuri fâșii din lungul ei voal de căsătorie.

Urmele se îndreptau spre fluviu. Evident că răpitorul voia să străbată cu prada sa fluviul Missouri, în ciuda lățimii acestuia în

acel loc.

El trebuia să fi pândit de undeva și văzuse atunci când Bill și tânăra fată s-au oprit în luminiș pentru a gusta o odihnă fatală.

Aceasta era pricina că fata, pe care răpitorul și camaradul său – deoarece un indian nu umblă niciodată singur – nu l-au atacat pe Bill, dar au așteptat ca el să se îndepărteze, ca s-o răpească pe femeie...

Niciodată în viața sa Bill n-a meritat mai mult de a fi comparat cu o săgeată ca la această oră, când alerga pe mușchiul pădurii. Tufișurile spinoase îi zgâriau fața și-l înțepau până la sânge. Însă nu ținea seama de asta.

Deodată desişul s-a luminat.

În fața lui scânteia întinderea lucioasă a fluviului încrețit de valuri.

Bill a observat un siux uriaș care cobora iute cu ambele picioare panta malului. Mizerabilul purta pe umăr corpul nemișcat și parcă fără viață al sărmanei fete. Gura îi era astupată cu un căluș și era legată cu mâinile la spate. Caii furați erau și ei acolo, însă pe celălalt mal, unde un indian, în mare ținută de război, trecuse deja cu ei.

Începea de-acum o cursă în care erau puse în joc viața sau moartea.

Oricât de rapid a fost pielea roșie, fiecare impuls al lui Bill micșora distanța dintre ei. Mai încolo un strigăt a străbătut văzduhul.

Indienii de pe celălalt râu îl observaseră pe Bill. Urletele lor îl stimulau pe fugar, care și-a întors capul împodobit cu pene și l-a văzut pe inamicul său foarte aproape. Aruncarea de pe umăr a greutateii vii și scoaterea de la centură a cuțitului de scalpat, a fost pentru siux o afacere de o clipă.

Cu un strigăt draconic, s-a repezit să-l întâlnească pe Bill.

Acesta a aruncat cu o forță teribilă tomahawkul, ce se învârtea făcând să vibreze aerul.

Însă în același timp, cuțitul pieii roșii despica și el, fluierând, văzduhul.

Și în timp ce securea se înfunda cu un trosnet scurt în craniul hoțului și-l întindea mort pe nisip, Bill a simțit o durere ascuțită în brațul stâng, în care se înfipsese cuțitul siuxului.

Fără a se sinchisi de durere, Bill a smuls arma din rană.

Apoi el a alergat la tânăra fată.

De pe celălalt mal al lui Missouri s-a înălțat o furtună de

strigăte puternice. Indienii văzuseră că fusese doborât camaradul lor. În același timp, ei s-au aruncat în fluviu pentru a-i răzbuna moartea.

Tânăra fată era deja în picioare.

De îndată ce Bill i-a smuls călușul de la gură și i-a dezlegat mâinile, dintre buzele ei a scăpat un strigăt înăbușit.

Cedând emoției sale violente, și neputincioasă să se stăpânească, ea s-a aruncat la gâtul lui Bill, adresându-i-se cu un glas întretăiat:

— Prietenul meu!... Salvatorul meu!...

Niciodată încă tânărul Bill Cody nu ținuse în brațe o femeie. Printr-o încântare mută, el a lăsat-o o clipă să-și reverse asupra lui efuziunea unei recunoștințe fără margini.

— Pot să mor pentru tine, a spus el în sfârșit, dând curs avântului sentimentelor. Înger din cer! Nu, ei nu te vor avea... Ei ți-au asasinat tatăl și logodnicul tău iubit. Însă eu te voi apăra. Atât cât voi avea un suflu de viață, nu, ei nu te vor prinde!

Dar și-a reluat de îndată stăpânirea de sine. Strigătele de război ale siuxilor îi loveau lugubru urechile.

— Trebuie să fugim. Salvarea ne cere acest preț, a murmurat Bill.

Îi vedeau pe indieni urlând în albia fluviului.

— Mă gândesc să ajungem încă la timp la cabana de la mină și să ne retragem în adâncul ei. Ești destul de în stare să alergi?... sau ar fi mai bine să te port eu? Brațele mele sunt de ajuns de viguroase.

Tânăra fată a negat din cap.

— Dumnezeu mi-a dat putere, a făcut ea. Înainte!

Ea s-a oprit și a privit cu îngrijorare sângele ce curgea din brațul salvatorului său. Bill și-a reluat tomahawkul. Până atunci nu simțise deloc rana, decât o căldură la brațul stâng.

Deodată, a fost copleșit de o slăbiciune în continuă creștere.

— Nu-i nimic... o simplă zgârietură, a spus el, încercând să o liniștească pe tânăra fată, care se tânguia.

Însă el s-a clătinat și a căzut la pământ.

Dinspre fluviu s-a ridicat un strigăt infernal de triumf. În același timp, câteva săgeți au vibrat pe deasupra capului celor doi nefericiți.

Tânăra fată a sfâșiat la iuțeală fâșii din îmbrăcămintea ei și le-a înfășurat în jurul brațului lui Bill.

Abia a fost oprit sângele, că viteazul nostru erou și-a întors

privirea și dintr-un salt a fost în picioare.

— Să fugim, numaidecât să fugim! s-a bâlbâit el după ce a aruncat o privire rapidă spre urmăritori.

Și cei doi s-au pus pe alergat.

Din nou niște săgeți ucigătoare au vâjâit pe deasupra capetelor lor.

În urma lor răsunau urlete înfricoșătoare, asemănătoare cu acelea ale șacalilor flămânzi.

Tânăra fată l-a prins de mână pe Bill. Aproape de el, ea își iuțea pașii.

Deodată Bill a avut o nouă amețală. El a căzut în genunchi, însă s-a ridicat imediat și și-a reluat cursa.

Acum punea un picior înaintea celuilalt în mod mașinal, în visul tulburător al febrei, chinuit de oboseală.

El voia... Nu-și permitea să moară din cauza slăbiciunii. În fața lui stătea viața... și mama sa îl chema... Iar datoria îi porunceala... Trebuia să meargă. Acum se aflau în pădure. Soarele se pierdea printre frunzele luxuriante și umbrele apusului se întindeau tot mai departe.

Au făcut o scurtă oprire sprijiniți de groasele trunchiuri ale copacilor. Apoi dintr-odată și-a spus:

— Mai departe!... Mereu mai departe!

Inima lui Cody bătea să-i spargă pieptul. Plămânii obosiți ca niște foale de forjă erau gata să se înăbușe... Aer!... Nimic altceva decât aer!...

În fața ochilor îi juca totul. În urechi îi fremăta și îi bâzâia întruna ceva confuz. Vedea învârtindu-se roți de foc care îi orbeau ochii obosiți și se pierdeau într-o vâlvătaie de sori roșii.

Mergea sprijinindu-se de la un copac la altul. În urma lui, o haită de dușmani însetată de sânge. Pe lângă el, ca un inger luminos, tânăra fată, și ea gata să leșine.

Adunându-și ultimele forțe, Bill a arătat cu degetul ceva înaintea lor.

— Aceea de acolo e cabina de la mină... Încă un elan, un ultim elan... și salvarea este acolo... salvarea...

Însă tânăra fată nu putea să meargă mai departe.

Ea vedea în fața, sa ca pe niște umbre, stâlpii care susțineau construcția dărăpănată. A făcui apel la tot ce-i rămăsese din puteri. Sa s-a împleticit, însă a înaintat câțiva pași. A atins unul din pari, pe care l-a îmbrățișat ca pe un protector.

— Sus!... În numele Cerului! Sus! i-a spus Bill care abia putea

vorbi.

Între timp, strigătele demonice ale urmăritorilor răsunau la urechile lor ca niște trompete ale judecății din urmă. Aceștia trebuiau să fie pe urmele lor. Din toate părțile porneau strigăte de război. Sălbaticii avizi de sânge se despărțiseră ca să-i înconjoare pe cei doi fugari.

Cu toate că se sprijinea de stâlpi, tânăra fată a căzut. Bill și-a deschis brațele și a prins-o.

Rana sa îl ardea ca în focul infernului. El nu mai era decât o umbră a ființei puternice de dinainte. Era un corp pe care sufletul îl părăsea.

Deși într-o disperare fără margini, nu s-a lăsat copleșit. Și-a înfipt dinții în buze și a rezistat în ciuda a tot ce i se întâmpla.

Și-a aruncat o privire spre cer. Ținea mereu îmbrățișat corpul fragil al tinerei fete și-l trăgea spre el.

Cu brațul său sănătos, printr-un efort suprem, a ridicat-o pe grațioasa povară până la încăperea superioară. Și iată-i sus. De îndată ce a depus-o lângă el pe tânăra fată leșinată, s-a reîntors la vechea și falnica sa energie. Nu voia să fie slab!... Nu se va lăsa!

Posomorât și hotărât, el îi supraveghea pe sângeroșii săi dușmani. Acolo, printre copaci, înaintaseră mai mulți dintre ei și unul stătea la pândă.

Acesta l-a descoperit pe tânăr în reducta sa aeriană și a slobozit un strigăt de bucurie la perspectiva uciderii.

Pădurea s-a înviorat. Ea răsuna de vuietul sălbatic al acestor guri urlând a moarte.

Ici și acolo, printre trunchiurile arborilor, așteptau ocazia dracii roșii, indienii care nu cunoșteau niciodată mila.

Cinci, șase ori mai mulți contra unuia singur! Și pe deasupra, acest tânăr cu inimă de leu era rănit!

Foarte aproape de Bill s-a ivit o figură zbârcită, acoperită de zugrăveli hidoase, ce se înălța până la nivelul său și îl privea.

După felul șerpilor, privirile pătrunzătoare îl examinau pe războinicul alb, prevestindu-i un destin oribil.

Bill și-a apucat tomahawkul. Printr-o aruncătură extraordinară, arma foarte tăioasă a despiciat aerul. Corpul mare al pieii roșii s-a îndoit într-o convulsie. Brațele i-au bătut aerul ca și vâslele în apă.

Inamicul a dispărut și jos s-a auzit tămbălăul unei mase grele ce cădea și se ridica.

Însă un al doilea, apoi un al treilea diavol roșu s-au cățarat până la platforma cabanei. Și de fiecare dată Bill îi lovea și lovea,

negreșindu-și niciodată loviturile. Cu această bardă ascuțită, care zbura crăpând cranii, ale căror oase se împrăștiau, el a lovit și a lovit până ce a căzut leșinat.

Ca și mort, tânărul erou zăcea lângă corpul neînsuflețit al Luizei.

Și indienii au pătruns în strâmtul refugiu, plini de o stare de beție, scoțând urlete de victorie.

CAP. IV

LA STÂLPUL DE TORTURĂ

Cu un geamăt înfundat, Bill Cody și-a deschis ochii. Ce i se întâmplase?

El zăcea pe pământ ca paralizat. Doar încet și cu puterea voinței a putut să-și amintească în obscuritatea gândirii sale de ultimele minute pe care le trăise.

Mai întâi a avut senzația că o mână puternică îl strângea de gât și o teamă îngrozitoare îi strângea inima.

— Dumnezeuule mare! Leșinase în mijlocul unei lupte cu diavolii roșii, epuizat de pierderea sângelui și complet extenuat.

Ce se întâmplase după asta?... Ce se petrecuse cu grațioasa fată, pentru salvarea căreia își pusese în joc propria viață?

Bill a vrut să se ridice repede pentru a încerca să vadă unde putea fi delicatul și drăguțul copil. Însă a trebuit să renunțe la intenție.

Spre marea lui spaimă, a recunoscut că nu putea să miște nici unul din membre. N-a reușit nici să-și clatine capul și nici chiar să-l ridice cât un fir de păr.

Cu toate acestea, el era încă în viață. Cele care-l rețineau nu erau bentițe pentru morți. Într-adevăr, departe de asta! Soarele era la zenit, drept deasupra sa și razele lui strălucitoare îl orbeau. Auzea de asemenea niște zgomote. A înțeles că prin cadența lor regulată și rapidă era vorba de vâslele ce loveau apa.

În același timp, îl cuprindea o neliniște neînțeleasă.

A încercat să deschidă buzele ca să articuleze un cuvânt, dar și-a dat seama că-i era cu neputință să scoată vreun sunet.

N-a putut decât să dea drumul unui fel de plâns înăbușit, ceva mai tare decât un suspin. Prin capul lui Cody a trecut ca un fulger fatal ideea realității.

Avea sentimentul căderii totale într-o disperare nemărginită. O viziune sumbră i se instalase în inimă.

A înțeles ce soartă îngrozitoare îl aștepta, fără ca să poată să i se sustragă.

Se găsea în mâinile siuxilor, dușmanii săi de moarte! Dacă aceștia, atunci când zăcea inconștient, nu-l uciseră și scalpaseră

de îndată, asta era pentru că lui, un atât de bun cunoscător al moravurilor îngrozitoare ale acestor sălbatici, i se rezervase un sfârșit mult mai îngrozitor.

În lupta lui disperată, Bill lovise un mare număr de diavoli roșii. I-a revenit în minte aventura lui din ajun, când apărându-și viața, doborâse cu o lovitură sigură un șef de pe calul său.

Indienii, neînduplecați, cărora orice sentiment de îndurare le era necunoscut, îl păstrasera pentru ca prizonierul să aibă parte de o moarte de zece ori, dar ce spun? De o sută de ori mai înspăimântătoare. El era rezervat pentru stâlpul de supliciu.

Pe tânăr îl stăpânea o stare de disperare sălbatică. În indignarea lui de a fi înlănțuit, își încorda cu violență puterile împotriva legăturilor ce-l imobilizau.

Eforturi zadarnice!

Țineau bine și rana de la braț începea să-l facă să sufere îngrozitor.

În acest moment, a simțit un corp greu ce se apleca spre el. În același timp, a apărut sub privirea sa fața înfricoșător de împestrițată a unui indian coafat cu toate penele sale.

— Băiatul alb trăiește... asta-i foarte bine! a spus sălbaticul într-o engleză stâlcită. Băiatului fără frică îi vom da când ajungem la wighwam multe distracții... Strigătele lui de durere ne vor înveseli! Băiatul alb va vedea la stâlpul de tortură dacă știe să dea numai lovituri, sau dacă știe, de asemenea, să și primească.

Bill a vrut să-i vorbească, dar călușul îl împiedica. Prin semne de contractare a feții, a încercat să-l facă pe indian să asculte ceea ce dorea. Acesta l-a înțeles perfect și i-a scos călușul. Însă în același timp el a făcut să scânteieze înaintea ochilor lui Bill lama bowie-knifului și cu un gest expresiv a indicat tânărului că la cel mai mic strigăt din parte lui, va urma o moarte imediată.

Dar Bill nu se gândea nici la el însuși, nici la înspăimântătoarea soartă care-l aștepta.

— Ce s-a întâmplat cu tânăra fată pe care ați găsit-o aproape de mine, l-a întrebat pe indian în jargonul său, pe care-l cunoștea perfect.

Pielea roșie a părut surprins. Apoi și-a desprins subțirile lui buze.

— Băiatul alb are multă minte. El vorbește cu limba omului roșu. Însă inima sa este falsă. Limba lui este despicață ca aceea a șarpelui. Să nu se îngrijoreze soarta porumbelului alb. Băiatul alb va fi singurul care va trebui să moară. Însă porumbelul alb va trăi,

Pantera Târătoare este un mare șef. Ieri băiatul alb i-a luat fratele. Pantera Târătoare se va mulțumi cu torturarea băiatului alb și grațioasa porumbiță albă cu vocea de pasăre va fi squawa lui.

— Minți, hoț mizerabil de piele roșie! a strigat Bill exasperat. De asemenea, ești și un laș trădător. Niciodată frumoasa fată nu va fi a ta. Vei fi curând mâncat de vulturi.

Insultatul și-a ridicat cuțitul. Însă l-a lăsat de îndată să recadă, râzând cu un râs de demon.

— Băiatul alb va trece prin vergi. Este un prost, câinii noștri sunt mai inteligenți decât el. Pantera Târătoare nu se va lăsa cuprins de furie la vorbele lui și le va suferi. El va fi martirizat mai multă vreme și gemetele lui vor însufleți curajul tinerilor noștri. A așteptat o clipă un răspuns. Dar întrucât el nu venea deloc, iar tânărul îl privea disprețuitor și în liniște, indianul a pus la loc în mod solid călușul la gura victimei și a reluat cu rânjetul lui scârbos:

— Glasul lui va fi auzit de șacali și trupul îi va fi aruncat ca hrană la câini... și farmecele porumbelului alb mă vor însufleți când eu voi fi destul de îmbăiat cu sângele din inima băiatului alb!

El s-a retras pentru a-și relua locul de vâslaș și l-a lăsat pe Bill cu gândurile sale întunecate.

Ca unul care disprețuia moartea, Bill nu ținea seama deloc de înfricoșătoarea gravitate a situației. Totul indica că era pierdut, fără nici un ajutor, și că trebuia să moară de moartea cea mai crudă.

Îi cunoștea îndeajuns pe diavolii roșii pentru a fi sigur că-l vor lega de stâlpul de tortură.

Dar unde îl duceau?

Ei urmau cursul fluviului. Probabil că pe aici pe undeva aveau o așezare spre care se îndreptau răzbunătorii.

Și Luiza, unde era? Cu siguranță nu în aceeași barcă. Căci simțea după mișcările pe care le făcea, că aceasta nu putea duce decât cel mult trei sau patru persoane, în afară de el.

Ticăloșii erau, după moda indiană, împărțiți în grupuri mici, care se ascundeau mai ușor urmând drumuri diferite, dar ținând cu toții același scop.

Firește, la sosirea în campament, oribili caraghioși îl vor lega pe Bill de stâlp. Îl vor înlănțui pentru a se feri de salvatorii posibili trimiși în căutarea prizonierului.

Bill analiza în mintea sa cu febrilitate toate posibilitățile și rămânea mereu cu certitudinea îngrozitoare că nu exista nici o

salvare pentru el, că soarta îi era definitiv pecetluită.

A fi condamnat să moară atât de tânăr, nu era nu era un gând îngrozitor?

Nu pentru că Bill se temea de moarte. El era din prima copilărie atât de familiarizat cu primejdia, încât nu se ferea chiar să spună că în fiecare zi din viața lui putea fi acela care să zacă culcat într-un sicriu. Însă ideea de a-și încheia viața în acest mod meschin și fără glorie, oferind acestor bestii sălbatice un spectacol voluptuos și distractiv cu tânărul său corp în spasmele agoniei, acesta era un gând care-i apăsa sufletul.

Și apoi gândul i s-a întors spre mama a muribundă!

Durerea lui din această parte era atât de vie, încât uitase de un alt subiect de groaznică suferință, speranța pe care generalul Custer și garnizoana fortului Hayes, împresurat din toate părțile, și-o puseseră în el, care era iremediabil înșelată.

De câte ore mama sa gemea zadarnic după el?

El își spunea că ar fi ajuns cu siguranță sănătos și cu bine la fortul Leavenworth dacă nu s-ar fi împovărat cu nefericita Luiza.

Însă nici o secundă inima lui nobilă nu regreta și nici nu-și adresa vreun reproș. Numai gândul că Luiza era prizonieră ca și el îl făcea să sufere de două ori.

Vai! Ea se afla în fața unui destin și mai îngrozitor decât al său! Și el, Bill, nu putea mișca nici un deget!

Sărmană, dulce Luiza! Vai! Dacă această moarte crudă pe care el avea să o îndure va putea cel puțin să-i răscumpere viața și libertatea!

— Însă eu nu vreau să mor! și-a spus deodată Bill Cody. Și grațioasa fată nu se va pierde!... Trebuie s-o salvez, și pe mine de asemenea! Nu-i cu puțință ca voința Cerului să ofere primăverilor noastre un sfârșit atât de cumplit!

Și Bill s-a simțit pătruns de o încredere pioasă. Privirile îi căutat cerul albastru de deasupra lui și din adâncul sufletului îi urca o rugăciune fierbinte spre marele făuritor al tuturor lucrurilor. Însă nimic nu lăsa să pară că cerul asculta această rugă a tânărului prizonier.

Indienii au continuat mai mult de o oră să coboare pe fluviu.

La un balans mai aparte, el a înțeles că ambarcația și-a schimbat direcția. Aproape imediat, barca împinsă cu forță, a alunecat scârțâind pe nisipul unei plaje, unde s-a oprit.

Bill a văzut câțiva indieni care i-au aruncat în treacăt priviri pline de ură.

Apoi s-a simțit ridicat brutal de niște mâini viguroase și luat pe umeri de către doi oameni. A urmat o fugă rapidă pe sub copaci. Pământul cu gropi îi obliga pe purtători la mișcări bruște și pașii lor neregulați îi provocau lui Bill suferințe și dureri infernale. Brațul rănit îi ardea groaznic. Adăugați la asta tortura unei sete atroce, care îi dădea senzația că avea în gât un cărbune aprins. Dar bărbăția tânărului erou interzicea să-i iasă printre buze orice geamăt. Lupta cu toată energia împotriva slăbiciunii și oboseli ucigătoare, care-i invadau din ce în ce mai mult membrele.

Cu toate acestea, trebuia ca natura să-și aibă drepturile sale. Ea a fost mai puternică decât sufletul tânărului.

Perceperea lucrurilor devenea din ce în ce mai neclară și cețoasă. La sfârșitul unei stări de inconștiență binefăcătoare, după o surescitare de atâta vreme, și-a revenit în sfârșit în fire.

Însă ce trezire înfiorătoare a trebuit să aibă!

Sălbaticii îi pusese praf pe gură și în nas, făcându-l în acest fel să-și revină.

Bill și-a plimbat privirea în jur ca printr-un voal des.

I s-a scos călușul din gură. Acum se afla în picioare, legat de trunchiul unui copac flexibil. Oriunde privea, ochii îi întâlneau figuri hidos zugrăvite, ale căror trăsături strâmbate prin fandoseli nu exprimau decât o răutate diabolică.

Acesta era sfârșitul! Acolo era locul ultimei sale lupte!

În timpul adâncului său leșin, simțurile fiindu-i amorțite, el a fusese desprins de parul de tortură și prins de primul trunchi de copac, care părea mai potrivit să-i țină locul acestuia.

Înainte de el, îl privea fix Pantera Târătoare, cu figura de drac, mănjită în culori vii.

— Fața palidă, atât de disprețuitoare, va putea să-și arate curajul, a zis indianul cu un accent gutural.

Cu dreapta sa balansa amenințător un tomahawk, pe a cărui bardă metalică, bine ascuțită, razele soarelui produceau scânteii.

Deodată, șeful s-a dat înapoi vreo zece pași, fără să-l părăsească din ochi pe captiv.

În acest timp el nu a încetat să fluture în aer tomahawkul, deasupra capului său plin de pene.

Cu un strigăt tunător, ticălosul a aruncat cu toată forța arma asupra corpului fără apărare a nefericitei victime.

Lama sclipitoare a securii s-a înfipt vâjâind în trunchiul ce s-a cutremurat, chiar deasupra capului lui Bull.

Dar tânărului erou nu i-a scăpat dintre buze nici o vorbă, ori

suspin. Nimic n-a schimbat nepăsarea și trăsăturile sale. Nici o tresărire nu l-a trădat când a observat primejdia ce-l amenința.

Bill cunoștea perfect năravurile indienilor.

Știa că cei care-l înconjurau cu cercul lor sălbatic își puneau mai întâi în joc toate îndemănările lor pentru a-i produce spaimă și a-l face să plângă, înainte de a-i tăia încet membru cu membru, a-i smulge unghiile de la degetele de la mâini și de la picioare și a se deda la alte orori, cu care prilej puteau folosi cuțitele lor de călăi.

Li se oferea ocazia să se delecteze cu plânsetele lui?... Nu. Diavolii roșii nu vor obține acest triumf. Până la răutatea supremă ei nu-l vor vedea șovăind și nici nu vor auzi ieșind de pe buzele sale un țipăt se durere. Întrucât trebuia să moară, netrebnicii martori ai supliciului nu puteau să se împace cu gândul că el a murit fără durere și fără teamă și reproșuri, așa cum a și trăit. Între timp, jocul pe cât de respingător, pe atât de înfricoșător, își urma cursul. Strigând și urlând, cei mai de aproape dansau în jurul corpului gol, nervos și musculos, al nefericitului tânăr războinic.

Deodată, în mijlocul larmei și al urletelor frenetice, unul din diavolii roșii a vizat stâlpul de tortură și tomahawkul său a căzut înaintea lui Bill, aproape să-l atingă. Alții și-au încordat arcurile în direcția prizonierului. Săgețile au străbătut aerul vâjâind și s-au înfipt vibrând în trunchiul copacului. Tirul a fost atât de sigur, încât fiecare săgeată a atins ușor corpul captivului.

În continuare, Bill avea o atitudine rece și nepăsătoare, evita să i se contracte trăsăturile feții și să devieze poziția capului, lăsându-se în seama legăturilor, așa încât mai mulți sălbatici dornici de sânge au deveni furioși și violenți.

Ei și-au continuat totuși mai departe dansul și strigătele, aruncând spre Bill bowie-knivele lor.

Cu aceste cuțite ei mărgineau de aproape corpul lui Bill, ale cărui contururi se desenau astfel pe copac.

Însă eforturile lor îndârjite au rămas zadarnice. Toate scornelile lor diabolice erau incapabile să-l înspăimânte pe Bill Cody. Un surâs rece și disprețuitor îi rămase fixat pe buzele sale și dacă le deschidea, asta o făcea pentru a lăsa să treacă o manifestare de dispreț, ca un răspuns la îngrozitoarele urlete de turbare.

Deodată a venit din nou înaintea lui Pantera Târătoare. De această dată șeful era înarmat cu o pușcă cu două țevi.

El a slobozit un strigăt cu o voce răgușită, și rapid ca un fulger a îndreptat-o în fața neînduplecatului Bill, care-l privea fix. Cele

două detunături au urmau una după alta. Pe nefericitul nostru erou l-a înfășurat un fum des. Cele două gloanțe s-au înfipt în copac. Dacă Bill și-ar fi mișcat capul cât grosimea unui fir de păr, ar fi fost ucis pe loc.

Obligat să constate netulburarea și nepăsarea victimei sale, indianul a dat curs liber furiei. Sângele rece de care dăduse dovadă până atunci diabolicul și mândrul dispreț prin care își ascundea pasiunile ce zăceau în el, toate acestea au părut abandonate într-o clipă.

Cu o repeziciune febrilă, el și-a încărcat pușca și din nou a îndreptat-o spre obrazul lui Bill Cody.

— Mori totuși, câine cu fața albă! a urlat el cât a putut.

Bill a văzut că ticălosul îi ochea inima.

— Adio, mamă! Dumnezeu să te apere... și la revedere acolo sus!...

Acesta a fost ultimul gând care i-a venit în cap pe pământ. Însă în același timp s-a făcut auzită o detunătură puternică pornită dintr-o altă parte.

Pușca Panterei Târătoare s-a rupt drept la mijlocul țevei, înainte ca el să fi avut vreme să tragă.

— Înapoi! Îndepărtează-te de omul acela de colo!... a pronunțat vocea unui om, poruncitor și aspru.

Foarte aproape s-a auzit galopul unui cal.

O, Cerule! Împărăție a îndurării! Astfel la ora supremă, în minutul hotărâtor se apropia salvarea!

Pentru prima dată de când era la stâlpul de tortură și-a mișcat capul și l-a întors într-o parte.

Emoția era prea puternică. Trebuia să-l vadă pe cel ce-i salvase viața.

Însă genunchii s-au încovoiau sub el și cea mai îngrozitoare disperare i-a sfâșiat inima vitează. A observat o mână de aventurieri cu chipurile sălbatice, care pe niște cai focosi năvăleau în campamentul indian. Dintr-o aruncătură de ochi, acești oameni au înconjurat stâlpul de tortură. În fruntea lor era banditul Jesse James.

Bill a întâlnit privirea omului de pradă, strălucitor și neîndurător. El a știut atunci că de această dată era pierdut și că nu mai exista pentru el nici un fel de salvare.

CAP. V

PENTRU ONOARE ȘI VIAȚĂ

Trezirea nefericitei Luiza n-a fost mai puțin înspăimântătoare decât cea a tânărului și eroicului său protector.

Întocmai ca și Bill, atunci când tânăra fată și-a revenit, ea era de mult timp în puterea pieilor roșii. Prima impresie a Luizei atunci când și-a recăpătat cunoștința a fost că era purtată cu toată viteza prin pădure.

Simțea în sfârșit că era din nou strâns legată. Legăturile de la mâini și de la picioare îi pătrundeau necruțător în carne, pricinuindu-i suferințe de nedescris. Dar incomparabil mai crude decât aceste suferințe erau torturile îndurate de sufletul său. Nesiguranța, nesiguranța ce o chinuia. Ce se întâmplase cu tânărul neînfricat cu inimă de leu, care își expusese viața pentru ea?...

Care îi era propria soartă și spre ce viitor neîndurător o târau răpitorii roșii?

Din fericire, spaima și groaza o făceau încă să aibă o percepere parțială a lucrurilor, dar nu în așa fel încât să reușească să capete o idee exactă a îngrozitoarei sale situații...

Purtătorii mergeau mereu mai departe, mereu mai departe.

Luiza nu putea să-și dea seama dacă trecuse puțină vreme sau ore de când o duceau în acest fel și nu avea nici o noțiune a timpului sau a spațiului. Totul pentru ea era ceva mașinal în timp ce era dusă, scuturată de pașii sacadați ai purtătorilor. A revăzut în cursul mersului cabana care le servise ca loc de refugiu, ei și viteazului tânăr, numai că acum era un altul, care nu i se asemena.

La un moment dat tânăra fată s-a simțit din nou ridicată de brațe viguroase și depusă într-un soi de litieră îngustă.

Apoi i s-a părut, în acest spațiu de coșciug. Că-i copleșește soarele tânăra sa primăvară și că în față i se deschid porțile întunecate ale morții.

În jurul ei domnea o noapte neagră.

Puțin câte puțin își pierdea firea. Nu mai păstra decât senzația unui aer din ce în ce mai apăsător, mai viciat și mai greu de

respirat.

Când Luiza și-a mai revenit din această toropeală pe patul de campanie acoperit de fân, unde fusese întinsă, s-a ridicat pe jumătate cu un strigăt înăbușit.

Foarte tulburată, a privit în jurul său.

A fost destul de mirată și îngrijorată când a observat că fusese dezlegată și că se putea mișca liber. Se găsea într-un fel de sală vastă dintr-o peșteră, ai cărei pereți și boltă erau acoperiți de planșe dese de stejar.

Luiza avea impresia că se afla sub pământ, probabil într-una din minele tatălui său.

În acest fel de hală subterană exista o lumină ca de amurg. Aceasta venea de la o lampă ce fumea și pâlpâia, pusă pe o masă grosolan cioplită. Pe o bancă de aceeași construcție se afla așezat un om cu brațele încrucișate. Pălăria cu boruri late îi era trasă pe frunte, ceea ce o puneă pe Luiza în imposibilitate să-i observe trăsăturile. Ea a văzut că nu purta barbă. Dar avea o violentă impresia că niște ochi strălucitori de sub pălărie erau ațintiți asupra ei și o frigeau. Pentru a se sustrage acestei priviri care o înfricoșă și indigna, ea s-a ridicat printr-o mișcare rapidă și s-a pus în genunchi pe scândurile dure ale patului de campanie pe care se odihnise până atunci. Apoi ea a continuat să examineze sala. Lângă un drum în pantă, care putea conduce la intrarea în peșteră, făceau de gardă doi indieni înalți de statură, cu tomahawkul ascuțit în mâinile lor încrucișate, destul de țepeni și nemișcați, de parcă ar fi fost din piatră.

Tânăra fată și-a întors brusc privirea cu un fior de la acest spectacol, spre omul așezat la masă. Acesta s-a ridicat vioi. Cu o mișcare rapidă și-a dezgolit fruntea dând îndărăt pălăria și oferindu-și toate trăsăturile vederii tinerei fete.

Luiza, peste măsură de speriată, l-a fixat cu ochi buimaci. Ea a recunoscut în el un străin ce se introdusese de curând în proprietatea tatălui său și care voia să și-o însușească.

Însă robusta mână a logodnicului ei îl pusese pe fugă pe pungaș și la acea dată o salvase, iar acum ea căzuse în puterea aceluiași individ. În timp ce bunul său iubit Charles...

Dominată de groază, teamă și o durere nemărginită, nefericita și-a ascuns fața între palme și a început să plângă în hohote cu amărăciune.

— Nu trebuie să plângi, a spus odiosul străin cu o voce ce-l făcea milos și mângâitor. Revino-ți, frumoasă domnișoară!

Oprește-ți aceste lacrimi, care nu sunt defel necesare să le verși, cel puțin cu atâta violență, căci soarta îți stă în mâinile tale.

Însă Luiza nu asculta aceste vorbe. O indignare, pentru care nu erau cuvinte ca s-o descrie, a răscolit-o cu totul.

S-a ridicat în picioare, și cu o atitudine disprețuitoare a unei regine, sau a unei zeițe justițiare, a înaintat spre scelerat:

— Monstrule, de unde ai atâta obrăznicie ca să mă faci să devin violentă? a strigat ea cu o voce puternică și sigură? Ce s-a întâmplat cu tatăl și cu logodnicul meu? Asasin fără inimă, ce-ai făcut cu viața celor ce-mi sunt dragi?

Însă îngrozitorul efort pe care-l făcuse pentru a-l înfrunta pe acest individ scârbos o epuizase și a fost cuprinsă de o nouă criză de lacrimi.

— Acei pe care i-am iubit sunt morți, a strigat ea hohotind. Ce le-ai făcut, asasin monstruos?

Apoi, printr-o schimbare subită de sentimente, ea s-a aruncat în genunchi în fața omului și cu mâinile întinse spre el l-a implorat:

— Dacă ți-a rămas o licărire de milă, a spus ea plângând, spune-mi ce s-a întâmplat cu tatăl meu și cu logodnicul. Oh, Dumnezeu! Îmi amintesc că i-am văzut acoperiți de sânge... și apoi s-a lăsat noaptea, o noapte îngrozitoare în tot jurul meu... Te conjur, oricine ai fi, pune capăt acestei nesiguranțe înfricoșătoare ce mă torturează... Spune-mi dacă am văzut bine... dacă mâinile ucigașilor au fost într-adevăr destul de criminale ca să-i ducă la moarte pe ei, puterea și soarele vieții mele, sau dacă totul n-a fost decât un vis și dacă eu trebuie să mai sper?

Omul a ascultat-o cu brațele încrucișate.

— Îmi pui multe întrebări dintr-odată, frumoaso! a spus el pe un ton ironic și neglijent. Unde sunt ei? Ce s-a întâmplat cu părinții tăi? Și cine sunt eu? La urma urmei, și pentru ce mi-am permis să modific un pic cursul destinului tău? În definitiv ai perfectă dreptate că vrei să știi atâtea lucruri și îți promit că voi fi dispus să răspund la toate aceste întrebări în ordinea lor, dacă ești rezonabilă și drăguță, dulcea mea micuță.

A râs scurt și s-a ridicat în picioare.

— Mai întâi la întrebarea despre locul acesta atât de frumos. Te afli într-o galerie a minelor părintești, într-o parte abandonată, este adevărat, neexploatarea vreme de mai mulți ani. În ceea ce privește soarta ta, grațioasa mea copilă, eu ți-am spus deja că ea depinde în întregime de tine însuși. În sfârșit, cine sunt eu, pot să-ți spună acești zdrahoni.

În același timp el a arătat cu un ochi pe unul din indienii care păzeau intrarea.

Luiza a văzut cu mare mirare că acești doi piei roșii purtau o coafură bogată de pene, ceea ce demonstra că aveau rangul de șefi în triburile lor.

Cum se făcea că acești războinici mândri ajunseseră să păzească în mod umil o poartă, ca niște câini?

Supunându-se unui semn al străinului, unul dintre aceștia a înaintat:

— Prietene, i s-a adresat el, cine ești tu? Porumbița albă vrea să știe, a zis omul pe un ton de comandă.

— Tribul mă numește Oratorul din prerie, a răspuns cu o voce sonoră indianul interpelat, cu brațele încrucișate pe piept, într-o atitudine în care umilința se amesteca cu cunoștința și orgoliul propriei sale valori. Însă fețele albe plâng și tremură ca niște copii fricoși când numele de Satanta le ajunge la urechi. Satanta este un șef mare. Nu-i un singur războinic kiowa care să nu-și aplece capul înaintea lui. Satanta, nu cunoaște decât un singur om pe care-l servește cu respect și supunere.

— Și cine este acest om? a întrebat din nou străinul. Spune-i asta domnișoarei, Satanta.

Orgoliosul șef și-a îndoit genunchiul.

— Acesta ești tu, senior!

— Și cum mă numești tu, prietene Satanta?

— Tu ești voința lui Manitou, iar noi te numim Mesagerul său, senior! a răspuns cu solemnitate indianul, mereu cu genunchiul îndoit.

— Îți mulțumesc, prietene Satanta, a reluat „Seniorul” cu un aer indiferent. Poți acum să te retragi cu bravul Tall Bull. Și acesta este un șef mare printre siuxi și ca și tine, este prietenul meu.

Cei doi șefi s-au înclinat respectuos, cu demnitatea proprie rasei lor, apoi s-au retras la scândurile ce serveau de poartă.

Sub ochii larg deschiși, copleșiți de uimire ai Luizei, se jucase, o scenă foarte semnificativă prin scurta ei durată.

Ceea ce văzuse răsturna toate părerile pe care le avusese până atunci despre indieni.

Pentru ea pieile roșii erau niște sălbatici, împărțiți în mod clar în triburi, în cea mai mare parte a timpului dușmănindu-se între ele și atunci când se războiesc se dedau la toate devastările.

Și iată că ea vedea doi șefi, unul siux, celălalt kiowa. Dușmani jurați de obicei, ce se recunoșteau supuși acelorași îndatoriri și

acelorași obligații față de un om străin de rasa lor, pe care îl venerau ca pe o ființă superioară!

„Seniorul” nu-și întorsese privirea de la tânăra fată. S-ar fi zis că era un rob cu ochii fixați asupra madonei sale.

— Vezi, frumoasă domnișoară, a făcut el cu un răs de satisfacție, că nu te găsești în puterea primului venit.

Însă s-a oprit dintr-odată în fața expresiei feții victimei sale. Pe chip ei se citea clar un univers întreg de dezgust și scârbă. Și buzele ce-i tremurau au scăpat aceste cuvinte:

— Cine alții te onorează! Eu nu văd în tine decât un muritor infam și un nelegiuit care a distrus ferirea vieții mele!

Râsul care a întredeschis buzele omului și a lăsat să i se întrevadă dinții de lup ar fi trebuit s-o avertizeze pe tânăra fată să nu vorbească prea mult. Însă o impulsiona elanul nobilei sale indignări. Ea a reluat:

— Vai! Avea dreptate bietul meu tată să n-aibă încredere în tine! Avea motivele sale să vorbească în termenii cei mai disprețuitori de tine, de Don Ramiro... sau cum te vei fi numit. N-ai adus acelora care îmi sunt dragi decât groază și moarte. Ai smuls soțul de lângă soția sa... Tu mi-ai răpit pe mama și pe sora mea... și acum îți întinzi mâinile pline de sânge înspre mine, monstru înfricoșător, în care sunt reunite toate relele de pe pământ! Dacă este un Dumnezeu în cer, el vrea... el trebuie să te ia și să te pedepsească!

Efectul acestor cuvinte îndrăznețe și neprevăzute asupra omului aflat în picioare în fața ei a fost înfricoșător. Vena de pe frunte i s-a umflat de mânie, ochii lui vicleni aruncau fulgere de turbare și o expresie ciudată de ură i s-a răspândit pe chipul sumbru.

— Ce vrei să zici cu asta, nebuno? a șuierat el. Nu ți-a spus totuși acest om pe care tu îl numești tatăl tău că în învelișul meu carnal nu există nimic de iubit, că tigrul în furia lui oarbă este un miel blând în comparație cu mine, ca să mă înfurie?... Nebună mizerabilă, nu înțelegi că nu depinde decât de o clipire a mea de ochi ca să te expun torturilor atât de rafinate prin grozăvenia pe care creierul tău de porumbel nu știe să și le închipuie și încă și mai puțin, să le îndure.

Însă instantaneu, trăsăturile i s-au înseninat:

— Și pentru ce mă enervezi, la urma urmei? a zis el pe un ton diferit și cu un răs indulgent, ca atunci când te adresezi copiilor răsfățați. E adevărat că Mister Huntington avea o anumită dreptate ca să se ferească de mine. Ca să-mi evite mânia... Dar eu nu i-am zis că că-l voi regăsi și că moartea va fi ispășirea nerușinării de a

se opune voinței mele?... De ce a avut îndrăzneala să mă lipsească de această casetă?... El ar fi putut trăi cu voi toți în pace, dacă nu m-ar fi trădat cu aroganță. Dar aveam nevoie de această casetă... îmi trebuia, înțelegi, fetiço? Și întrucât nu mi-a dat-o de bună voie, mi-am luat-o în posesie în felul meu. Eu m-am urcat pe cadavre... și caseta este acum în mâinile mele.

Cu un răs crud, el a arătat o casetă de metal strălucitor pusă pe masă, nu departe de lampă. Pe Luiza a cuprins-o un fior ce a scuturat-o din cap până în picioare. Ea a recunoscut această casetă, o mică mobilă pe care iubitul său tată o păstra cu grijă și care, după propriile lui spuse, închidea secretul vieții tinerei fiice și amintirile trecutului.

— Voi toți, nici unul din voi nu m-a interesat defel. Eu nu aveam nevoie decât de această casetă, a continuat Don Ramiro cu un voit accent ironic. Excelentul Mister Huntington poate și-a spus, frumoasa mea domnișoară, poate că și-a spus că ceea ce conține caseta te privește foarte îndeaproape?... Nu?... Atunci eu trebuie să-ți declar că până la ultimul tău suspin nu vei afla cu exactitate ceea ce se află ascuns aici. Ceea ce eu pot să-ți spun este că tot ce conține e în întregime ceva personal, ce mă obligă, cu toată părerea de rău, să te pun, frumoasă fată, în situația de a face o alegere ce-ți va părea ciudată și nu mai puțin crudă... Adaug că această alegere trebuie s-o faci chiar astăzi, la această oră. Ești în întregime în puterea mea. În consecință, voi putea face această alegere eu însumi, în locul tău și te voi sili să te supui voinței mele. Și mă gândesc să te las liberă și să-ți ofer prin asta opțiunea de a alege între viață și moarte... Și acum, frumoasă fată, ascultă-mă, dacă asta e pe bunul tău plac.

El era în picioare rezemat de colțul mesei, cu fața întoarsă spre ea, S-a sprijinit cu mâinile pe bancă și a privit-o fix:

— Află mai întâi cine sunt eu. Eu duc o viață dublă. În public sunt un om bogat, dacă nu chiar cel mai bogat plantator din Sud, posesor a mii de sclavi și firește, foarte interesat în acest război dus cu succes de către Statele noastre. În acest rol mă numesc Don Ramiro... și pot spune că numele este egal stimat, onorat și temut.

El s-a întrerupt cu un ușor răs ironic, ca și cum ar fi vrut să lase cuvintelor sale timp să producă efect asupra Luizei. Însă cu cât vorbea, cu atât mai puțin inocentul copil îl înțelegea. Ea nu știa decât un lucru, acela că simțea confuz în fiecare cuvânt al lui, că acesta era un muritor inaccesibil milei, ale cărui mâini

însângerate se abătuseră asupra fericirii vieții sale.

— Și acum această alegere, pe care regret că te pun în situația să o faci! a continuat Don Ramiro. Se pare că știi, grațioasă porumbiță, că tu trebuie să fii astăzi a mea...

În privirea blândă a tinerei fete a apărut pe drept cuvânt o asemenea indignare, încât el s-a întrerupt fără să vrea.

O clipă după asta, a lovit cu piciorul cu furie și a reluat cu toată obrăznicia:

— Vei deveni a mea! a repetat el cu tărie. Cred că m-am exprimat destul de clar!

— Niciodată!

Luiza a exprimat acest cuvânt, plină de o indignare sălbatică, în timp ce un fior de gheață îi străbătea toate membrele.

— Niciodată, a repetat ea din ce în ce mai furioasă. Cuvintele tale sunt josnice. N-ai onoare!... Abuzezi ca un laș de puterea pe care o ai asupra mea... Însă îmi va place mai degrabă să mor, Don Ramiro, decât să fiu femeia ta... Vai! Vai! Mârșavul ale cărui degete sunt încă mânjite de sângele răspândit de tatăl meu drag... de logodnicul meu, mai iubit decât tot restul lumii!

Însă ea s-a oprit subit. Râsul diabolic și privirea fixă a lui Don Ramiro îi înghețau sângele în vine.

— Nu fi prea arogantă, micuțo! Virginele se dau copiilor vicioși, a făcut Don Ramiro cu o voce șuierătoare și cu un dispreț dur. Cine a zis, copil dement, că te vreau ca femeie de companie?

Află totuși că în fața lumii am o femeie care-mi poartă numele și care împărtășește împreună cu mine respectul țării... Ceea ce ai de ales este moartea, sau o clipă de mândrie la brațul meu, ca o amantă ce se oferă de bunăvoie!

Obrajii tinerei fete au fost invadați de o paloare mortală. La fiecare din aceste vorbe se înfiora și i se contracta tot corpul ca sub loviturile unui bici aprins.

Între timp ea și-a recăpătat stăpânirea se sine. Lacrimile din ochi i-au secăt. Pe trăsăturile sale palide s-a răspândit o expresie de mândrie nobilă.

— Aștept moartea! a spus ea tremurând.

Don Ramiro o privea ca și cum n-ar fi auzit bine.

Apoi cu un salt s-a oprit în fața ei privind adânc în ochii săi întunecați, în care lucea o hotărâre pătimașă.

— Ești nebună, fato? a întrebat-o el încă o dată. Este lesne de vorbit despre moarte. Dar și mai îngrozitoare este, mai ales la vârsta ta. Și într-adevăr, nu va fi dulce moartea ce te așteaptă...

Credincioșii mei siuxi, kiowași, comanși, apași – nu pot să-i numesc pe toți – sunt gata să îndeplinească orice la un semn al mâinii mele, și știu admirabil să martirizeze. Când ei pregătesc o treabă pentru un războinic sălbatic, sau taie în bucăți un corp de virgină albă ca un crin, nu fac nici o deosebire. Ei nu știu ce înseamnă iertarea. Mila le este și ea străină, ca și mie însumi. Fă în sfârșit tu alegerea!

Luiza a apelat la toată puterea sa de rezistență. Ea s-a ridicat cu o mișcare rapidă și cu un calm, ce i-a adăugat un farmec în plus grațioasei inocente, a răspuns:

— Acei pe care i-am iubit sunt morți, dar ei m-au învățat să stimez onoarea mai mult decât viața. Fie ca Cerul să-ți ierte infamia pe care o conține propunerea ta! Eu, eu însumă nu pot s-o fac... M-ai ofensat în mod mortal. Cheamă-ți imediat valetii morții. Voi ști să arăt tuturor. În tot cazul, iată răspunsul meu. Voi ști să arăt tuturor, cu toate că nu sunt decât o fată slabă, cum se moare cu curaj și resemnare!

Însă aceste spuse au părut să nu facă nici o impresie asupra lui Don Ramiro.

El s-a adâncit într-o tăcere sumbră multă vreme după ce Luiza a încetat să vorbească.

— Vreau, a spus el, să-ți iert aceste cuvinte din pricina lipsei tale de experiență. Tu nu știi în fața cui ești. Află că sunt un om care niciodată n-a lăsat o singură ofensă fără răzbunare... Pentru un singur cuvânt care merge prea departe vei fi pedepsită, tu însuși, notează bine asta! De altminteri, nu mă aprind la persoana ta. Nu caut dragostea ta... N-am făcut decât să te mint. Ei bine! Eu n-am iubit încă o femeie, niciodată. Niciodată o femeie nu mi-a inspirat căldura sentimentului de tandrețe... Tu îmi vei fi întotdeauna la fel de indiferentă ca și acum. Însă sunt constrâns de niște împrejurări. Ești un pericol în viața mea. Dacă te voi face să mori, ești, într-adevăr, în afară de locul unde mă aflu și nu vei mai putea vreodată să-mi dăunezi... doar poate umbra ta! Odată săvârșit, faptul poate fi divulgat și să-mi devină fatal. Fără îndoială, asta nu-i verosimil, însă este întotdeauna posibil. Ca orișice om cu simțul realității, nu mă bizui fără tragere de inimă pe verosimilitate sau pe opusul ei... De aceea eu nu te voi face să mori decât din necesitate absolută. Înțelege-mă bine, micuț, și nu o fac nici din simpatie pentru că ești tânără și ceea ce oamenii numesc frumoasă. Farmececele tale nu mă emoționează și frumusețea ta nu-mi spune nimic. Eu te urăsc, cum urăsc lumea întreagă... Da,

dacă voi putea, voi face ca omenirea să nu aibă decât un singur cap, și l-aș doborî și pe acesta cu o singură lovitură de sabie.

Era respingător în acel moment. Ochii i se roteau sălbatic și din orbite și aruncau scântei. I se auzeau dinții scrâșnind unii de alții și în culmea mâinii sale îi tremurau mușchii. El a continuat:

— Dacă te încântă ceea ce se numește onoarea fecioarei, asta la fel nu-mi va servi la nimic, căci tu vei putea mereu să te plângi că ai fost victima violenței și atunci ai fi un alt pericol pentru mine. Nu! Ceea ce trebuie este ca tu să mi te încredințezi de bunăvoie mie, sub privirile persoanelor alese cu grijă de mine, care să poată crede în sinceritatea sentimentelor tale și în abandonul voluntar al principiilor tale. Apoi va veni ce se va putea... după care vei putea să trăiești, deoarece nu vei mai fi niciodată o primejdie pentru mine, nici pentru orgolioasele mele scopuri. A răs înfiorător pronunțând aceste din urmă cuvinte. Apoi a tăcut, cu ochii fixați spre tânăra fată, care tremura ca frunzele de plop și de la care aștepta nerăbdător răspunsul.

Însă ea nu i-a răspuns un cuvânt. Depășind emoția, l-a examinat cu o lungă și enigmatică privire, în care se reflectau o grămadă de gânduri. Apoi mereu mută, s-a întors.

Cuprins de mânie, pe fruntea omului s-a umflat din nou vâna. El s-a repezit spre Luiza și a prins-o de mână cu o violență atât de brutală, încât ea n-a putut să-și rețină un țipăt.

— Copil nesimțit, a strigat ticălosul. Doar o simplă presiune a mâinii mele ți-a smuls un strigăt de durere și atunci crezi că vei putea suporta moartea sub forma cea mai feroasă și mai crudă!... Pe trăsăturile tale se citește orgoliul... Vai! Vai! Vai! Acesta-i un eroism care preferă moartea în locul dezonoarei!... Însă nu ții seama de disprețul meu... Eu nu posed nici măcar o parcelă de onoare, ți-o repet... Regret deja că m-am lăsat să discut cu tine... Însă tu ai ales... Așa că orice regret este târziu și nefolositor acum. Tu ești și vei rămâne pierdută.

Tânăra fată mai era încă albă la față. Însă gura i s-a contractat într-un râs disprețuitor.

— Prefer moartea în locul rușinii de a fi obligată să respir măcar câteva secunde în plus același aer cu tine, Don Ramiro! a spus ea.

A făcut un efort pentru a-i deveni vocea fermă.

Insultatul a pălit la rândul său până la rădăcina părului. Cuprins de furie, el a făcut o mișcare de parcă s-ar repezi asupra Luizei, cu degetele crispate.

Însă brusc, a părut să cedeze unui alt gând și fizionomia sa și-a

reluat expresia sa obișnuită.

— Ascultă-mă! a început el după o clipă de reflexie. Ai vrea să afli de îndată ce s-a petrecut cu logodnicul tău... Ce s-ar întâmpla dacă eu aş consimţi acum şi chiar aici să-ţi dau această informaţie?

De la primele cuvinte s-a produs o schimbare surprinzătoare pe trăsăturile tinerei fete.

Ea şi-a acoperit faţa cu mâinile şi s-a pus pe un plâns amar. Surescitarea sufletului său îi era extrem de intensă, toate fibrele corpului îi erau atât de încordate în aşteptarea torturii ce o stârnea menţionarea acestei fiinţe dragi, încât i se risipise tot ce-i mai rămăsese din simţul realităţii.

— Charles!

Ca un strigăt de dorinţă, pe buzele sale revenea mereu printre hohote de plâns acest nume drag.

Nu se neliniştea de starea lui Don Ramiro ce părea s-o urmărească cu o atenţie extremă.

Dintr-odată, cedând unui impuls, ea s-a repezit spre picioarele sale şi i-a îmbrăţişat genunchii printr-un gest de rugă pătimaşă.

— Şi pe tine te-a purtat o mamă, a gemut ea. Pe capul acestei femei care trebuie să-ţi fi fost dragă, te conjur... nu-mi mai pune nervii la încercare cu acest gând de tortură, nu mă introduce în noaptea delirantă a disperării. Dar spune-mi ce s-a petrecut cu Charles Davis şi cu sârmanul şi respectabilul meu tată.

Şi fără să aştepte un răspuns de la Don Ramiro, nefericita şi-a frânt mâinile într-un nou acces de disperare.

— Ce întreb eu?... Nu i-am văzut cu ochii mei culcaţi pe iubiţii mei în sângele lor? a strigat ea cu o durere sfâşietoare. Vai, omule dezgustător, ceea ce ai făcut, nu vei putea repara o întreagă veşnicie prin fapte bune fără să-i dai socoteală lui Dumnezeu!

Don Ramiro a surâs cu indulgenţă.

— Lasă asta în grija mea! a reluat el după o clipă. Însă nu trebuie să te încrezi prea mult în amintiri... În ceea ce priveşte omul pe care tu îl numeşti tatăl tău şi pe care crezi că trebuie să-l respect, poate că ar merita cu mult mai mult să-l urăşti şi dispreţuieşti, nu-i nimic de ascuns... el este şi a rămas mort ca un om, ca orice fiinţă. Dimpotrivă, făgăduitul tău drag şi iubit Charles Davis...

S-a oprit dintr-odată pentru a-şi întoarce privirea de la chipul victimei sale, care oglindea în acelaşi timp o atenţie lacomă şi neliniştită de a scăpa de o grijă.

— În numele îndurării divine, a rostit ea, ce a devenit, ce s-a întâmplat cu Charles Davis?

Luiza nu avea alt gând decât acesta. Violența emoției sale abia îi permitea să vorbească.

Era atât de neliniștită de soarta omului pe care-l iubea, încât sufletul zbuciumat de febră, nu putea să se ocupe de altceva. Numai mai târziu ea avea să reflecteze asupra informațiilor pe care Don Ramiro avea să i le dea cu privire la omul pe care ea îl lua drept tatăl său.

Calm, străduindu-se să se arate în întregime indiferent, metisul Don Ramiro stătea mereu în picioare. Însă această indiferență nu era decât o mască, în spatele căreia el ascundea neliniștea febrilă față de ceea ce spunea și făcea prizoniera sa îngenucheată în fața lui.

— Pentru unul care a renunțat deja la viață și care se pregătește de moarte, tu ești remarcabil de avidă să afli informații, frumosule copil, a reluat el cu ton trufaș și ironie tăioasă. Dar fie! Sunt într-un anumit fel bine dispus și generos. Ceea ce nu se vede des la mine... Ei bine! Află totuși că omul care se află atât de aproape de inima ta trăiește... și cu toate acestea este mort... Un singur om este în stare să-i salveze soarta cea mai înfricoșătoare, care poate emoționa un piept omenesc... Eu vreau să-ți spun că este înmormântat viu, pentru a se trezi în noaptea întunecoasă a mormântului, departe de orice agitație omenească, pentru a muri acolo încetisor și mizerabil... Acest om unic sunt eu, numai eu singur!

Sârmanul și încântătorul copil frământat de cele mai contradictorii sentimente, stătea întruna în genunchi. În cap i se învârteau revelațiile acestui om plin de mistere. Ea își fixa privirea nesigură și tulburată pe ipocritul care se prăpădea de râs.

— Nu te înțeleg. Nu te înțeleg. Spui că logodnicul meu este în viață... și în același timp că-i mort... Ce înseamnă asta? Vai! Nu mă enerva cu imagini ce mă torturează. Dacă ai iubit, știi că este o datorie permanentă să te îngrijezi de zilele ființei pe care o iubești.

Și lacrimile curgeau amare și din abundență pe fața dezamăgită a Luizei.

— Eu am puține cuvinte să adaug, a zis metisul pe același ton indiferent ca totdeauna. Fapt este că soarta acestui om pe care declari că-l iubești cu o dragoste extraordinară, tu ești aceea care o hotărăști.

— Eu? a strigat Luiza uluită.

Ochii săi fixați asupra lui Don Ramiro și-au pierdut dintr-odată însuflețirea și nu mai exprimau decât o completă neîncredere.

Însă ea a trebuit să-i lase în jos sub focul impur care sclipea în întunecatele și arzătoare priviri ale metisului și care au făcut-o să-i treacă un fior prin tot tânărul său corp.

— Tu și numai tu! a repetat Don Ramiro cu o insistență impresionantă, apropiindu-se de ea. Eu las în mâinile tale hotărârea care va rezolva soarta acestui Charles Davis, care acum zace într-un cavou secret din casa mea de campanie, pe celălalt mal al lui Missouri, într-o stare care se aseamănă cu moartea, o moarte totuși în viață, incapabil să miște un deget sau să se comande inimii sale o bătaie și cu toate acestea în stare să înțeleagă clar toate cuvintele pronunțate în apropiere.

— Înfricoșător!... Ești un demon... Un demon este singurul care poate impune o asemenea tortură unui nefericit, a suspinat tânăra fată înnebunită de durere.

Don Ramiro n-a ținut seama de întrerupere. El a acoperit-o cu o privire ca șarpele veninos, care o fascinează pe victima lui înainte de a o imobiliza în saltul său mortal.

— Și acum hotărăște-te! a urmat el cu o voce răgușită. Renunță la ceea ce înseamnă onoare și propune-ți să trăiești cu mine o săptămână în mijlocul unei așezări indiene și prefă-te că mă iubești cu tandrețe, în așa fel încât să înșelăm toată lumea că ești liberă, că te-ai aruncat în brațele mele și nu numai că Charles al tău va fi întreg, sănătos și îndestulat și își va reveni din morți, dar nu va ști nimic de micile noastre aranjamente, numai ca tu să nu fii destul de nebună ca să trădezi secretul. Și la sfârșitul săptămânii te vei uni cu el. De asemenea, în brațele omului iubit te vei despăgubi de foloasele pe care mi le-ai sacrificat mai înainte.

El a pus capăt cu un râs respingător spuselor sale, dare erau tot atâtea lovituri în inima Luizei.

— Mai mult încă: ca o compensație a regretabilului păcat, ia-ți o mină a omului pe care tu îl numești tatăl tău și eu își voi număra zece mii de dolari. Te vei putea muta în altă țară, mai fericită și departe de un război sângeros, unde să duci o viață de plăceri și iubire pe lângă foarte iubitul tău.

El a așteptat să iasă un cuvânt de pe buzele convulsive ale tinerei, însă în zadar.

În prada unei agitații care o domina cu totul, Luiza, mereu în genunchi, de-abia putea să-și păstreze echilibrul, corpul său

clătinându-se din colo în colo, ca sub influența unei beții.

— Vrei să te grăbești? a spus apoi Don Ramiro cu o voce amenințătoare. Lovind enervat în pământ cu piciorul.

Și din nou nici un răspuns. Un plâns convulsiv a fost tot ceea ce buzele ei au lăsat să-i scape din adâncul sufletului.

— Tânără fată, răbdarea mea. Nu cred că pot să mă mai rețin multă vreme. Dacă tu nu ești a mea atunci când o mai vreau încă, atunci vei aparține din această clipă, cu titlu de pradă agreabilă, crede, chiar și indienilor pe care i-ai văzut. Ei te vor face să mori în cele mai crude torturi... Și pentru că iubitul tău să te blesteme, voi avea grijă înainte de a-l închide în sicriu și de a-l îngropa de viu în pământ să-i murmur la ureche că tu ai fi putut să-l salvezi, dar că un capriciu te-a făcut să refuzi pronunțarea cuvântului de eliberare. În așa fel încât nefericitul, în mormântul său înspăimântător va bolborosi pe ultimul său drum un blestem împotriva ta.

Nenorocita de Luiza s-a cutremurat la aceste cuvinte cuprinsă de o febră de frică și groază.

Noutatea că alesul inimii sale mai trăia încă o însuflețise și-i dădea o asemenea bucurie, pe care n-o mai cunoscuse. Din primul moment era atât de cuprinsă de euforie și de recunoștință, încât s-ar fi umilit să-i spele picioarele metisului.

Însă această exaltare și entuziasm excesiv n-au durat decât câteva secunde și ele au căzut în adâncul fără fund al celei mai amare disperări.

Cum va putea satisface ceea ce detestabilul monstru cerea de la ea?

Luiza punea virtutea mai presus de propria-i viață. Ea s-ar fi dat de bunăvoie acelui om iubit. Dar nu putea totuși să-și sacrifice onoarea.

Nu! Însuși Charles îi poruncea să nu o facă. După cum îl cunoștea prea bine pe bărbatul mult iubit, el ar fi preferat moartea.

Și cum ar fi putut suporta gândul de a se prezenta vreodată în ochii săi cu stigmatul pe fruntea pătată?

Nu! De o mie de ori nu!

Această exclamație a ieșit inconștient dintre buzele tinerei fete, care cu gândurile tulburate, aproape că uitase de locul unde se afla.

În același timp ea și-a revenit, cu trăsăturile strălucind de o lumină supranaturală.

Don Ramiro a tresărit, smuls din gândurile sale.

— Ce înseamnă asta? a urlat el plin de furie. Logodnicul tău și soarta lui te interesează atât de puțin, încât încerci să mă și înfrunți? Ai uitat că eu știu mijlocul de a-l face să părăsească această viață blestemându-te?

— Asta este în mâinile lui Dumnezeu... și de altminteri, trebuie mereu să suferi amărăciunea morții... La sfârșitul puterii tale. Însă sufletul nostru, parte din noi înșine, este singurul care nu moare și urcă spre Dumnezeu. El este iubirea care ne va uni într-un loc unde nu mai este nici despărțire, nici moarte și toate răutățile celui rău nu vor mai putea să tulbure curata și plăcuta cinste!

Tânăra fată a rostit aceste cuvinte cu entuziasmul unei vizionare, cu brațele întinse, ca și cum vedea deja marele paradis deschis în fața sa.

— Așadar, ai ales moartea? a șuierat metisul.

Luiza a răspuns printr-un semn al capului. Ea păstra ochii plini de lacrimi, neputincioasă să spună un cuvânt.

— Idioată! În loc să mă ascuți, tu te-ai lăsat în seama fanteziilor bestiale ale indienilor.

— Ticăloșiile altora nu vor fi o dezonoare pentru mine! a spus tânăra eroină cu calm. Doar voința mea mă poate salva și asta pentru că mor plină de încredere și mă voi ruga încă până în ultimul moment pentru vaeții uciși de voi, pervertiți mizerabili, și vă voi încredința pe seama tribunalului lui Dumnezeu și-mi veți da socoteală o veșnicie!

În toată ființa Luizei se afla o asemenea noblete și o atât de înaltă măreție, încât Don Ramiro, așa de nesimțitor pe cât era, n-a găsit în primul moment nici o replică și n-a putut să-și rețină admirația față de radioasa figură din fața lui.

Însă asta n-a durat decât un minut. De îndată după aceea vechiul om a reapărut.

Un strigăt, care nu putea să se numească decât bestial, a ieșit dintre buzele sale subțiri. Cu siguranță că odată cu respingerea purității acestui suflet de virgină, toate mașinațiile i se pierduseră în neant și-l aruncaseră într-un acces de frenezie oarbă.

O clipă el s-a retras în sine, ca pentru a-și relua elanul ca să se arunca asupra acestei fete încăpățănate și s-o sugrume cu mâinile sale. Însă pe la mijlocul mișcării, el s-a întrerupt și a început să asculte cu o mare atenție.

Se trăsesse un foc de armă în exterior și în galeria subterană s-a repetat ecoul până în adâncimea ei.

Don Ramiro a mai ascultat o secundă cu fața răvășită de mare tulburare, ca și cum posibilitatea producerii unui asemenea eveniment era absolut în afara tuturor prevederilor sale.

La o secundă după aceea, a mai răsunit dintr-odată o detunătură. Apoi fără intervale și venind evident dintr-un revolver, o a treia și a patra.

Trăsăturile netrebnicului, mai înainte încă destul de dârze, exprimau o teamă sălbatică.

Neliniștit, plin de o groază tot mai intensă, el a privit în jurul lui căutând un ungher unde să se ascundă de amenințătoarea primejdie.

Inima Luizei a fost invadată de un dispreț nemărginit.

Cu instinctul inocenței, ea a perceput dintr-odată tot ce era fals în acest om. Nici un sentiment nu sălășluia în sufletul său. Era un despot crud, capabil de a contempla cu plăcere durerile semenilor săi, însă care devenea un laș lamentabil de îndată ce trebuia să privească el însuși primejdia în față.

La acest gând Luiza a răs cu mândrie și în același timp cu dispreț Aruncând o înspăimântătoare privire de ochi, dușmănoasă și răzbunătoare, asupra bravei tinere, Don Ramiro a scrâșnit din dinți.

— Acesta-i un răs pe care îl vei plăti scump, mizerabilo! a făcut el. Apoi a bătut din palme.

Cei doi șefi indieni au apărut dintr-o odată în deschiderea ce servea de ușă.

Întinzând mâna dreaptă, Don Ramiro le-a arătat-o pe Luiza nemișcată și calmă.

— Luați-o pe această domnișoară! a poruncit energic metisul.

Imediat și fără a clipi din ochi din ochii nemișcați, șefii au executat ordinul. Asemenea unor statui din fier, mâinile lor au strâns mâinile delicate ale fetei.

În depărtare se auzea zgomotul unei lupte îndârjite.

— Ce se petrece totuși acolo? a întrebat Don Ramiro cu fruntea încruntată.

El de-abia își stăpânea neliniștea din ce în ce mai puternică ce-i agita interiorul.

— Dușmanii se apropie, a răspuns Satanta cu demnitate. Tinerii noștri bărbați sunt gata de luptă. Ei vor veni în curând și scalpurile călăreților cu fețele palide învinși le vor împodobi brâiele.

Pe fața lui Don Ramiro a apărut un respingător surâs de

satisfacție.

— Și acum, luați-o! a poruncit el arătând-o pe fată. Legați-o pe donșoară în așa fel încât să nu poată spune ufl... Apoi duceți-o la coliba mea de campanie... chiar astăzi, însă sub protecția întinericului, pe la miezul nopții. Să bateți în ușa mortului, mă înțelegeți? Asta-i voia mea și ordon ca nimeni, nici avanposturile puse în jurul proprietății mele, să nu vadă când o aduceți. Eu mă voi găsi la ușa mortului și o voi descoperi pe fată...

— Tu vei fi mulțumit de noi, senior, au răspuns cei doi șefi dintr-odată, ca unul singur.

— Bine! a spus scurt Don Ramiro.

După un moment de reflexie, el a reluat:

— Îmi veți răspunde cu capetele dacă această tânără va fi recunoscută pe drum de cineva... În ciuda vigilenței voastre, se poate ivi situația ca ea să cadă în puterea dușmanilor. În acest caz, uciideți-o fără șovăială. Însă să nu o faceți să moară ca o tânără fată. Să vedeți în ea un războinic care a ucis pe propriii voștri fii și le-a luat scalpul. Nici o tortură să nu fie prea puțin îngrozitoare și aveți grijă ca ea să-și dea ultima suflare înainte ca dușmanii să poată pune mâna pe ea... Legați-o pe un cal și vom merge împreună la wighwam. Restul se va face la timpul său.

Fetele bronzate ale celor doi indieni s-au luminat la gândul cruzimii.

— Tu vei fi mulțumit, senior, au răspuns împreună și cu aceeași asigurare.

— Bine! a făcut scurt Don Ramiro.

Don Ramiro a schițat un semn de satisfacție. El și-a luat caseta de tablă și a strâns-o cu grijă.

Apoi a ridicat mâna într-un gest semnificativ, pentru a o avertiza încă o dată pe Luiza:

— E vorba de moarte sau de viață... Trebuie să te lipsești de una sau de alta. Reflectează la cea din urmă, pentru ultima dată. Într-o oră trebuie luată decizia.

— S-a luat de-acum. Aleg moartea, a zis Luiza, fără să șovăie.

Însă Don Ramiro n-o mai asculta. El a ieși din sala subterană cu un râs odios și în urma lui indienii au luat cu ei pe nefericita victimă.

CAP. VI

BILL CODY ÎȘI ATINGE SCOPURILE

Noi l-am lăsat pe tânărul nostru erou într-o situație disperată. Să ne reîntoarcem la el.

Pantera Târătoare s-a dat înapoi cu un strigăt turbat când, înainte de a fi putut trage și-a văzut carabina atât de brusc zdrobită în mâinile sale. El mai ținea încă în dreapta patul din lemn al armei zdrențuite.

Ceilalți indieni, al căror crud divertisment fusese întrerupt pe neașteptate, au protestat deopotrivă prin strigăte.

Ei se înghesuiau în jurul omului legat de stâlpul de tortură.

Le-ar fi plăcut mai degrabă să-și piardă viața decât să vadă victima destinată morții pusă în libertate.

Însă, ca un fulger, Jesse James, cu un pumn de fideli s-a repezit spre stâlp.

Acești cutezători tâlhari știau să călărească un cal, era un fapt bine cunoscut!

Bill Cody însuși, care în disperata lui stare nu dădea mare atenție nimicurilor de pe pământ, pentru care apariția banditului prevestea câteva lucruri rele, pe lângă torturile suportate și cele ce aveau să urmeze la stâlpul de supliciu, nu a putut să nu remarce asta. Printr-o mișcare deosebit de îndemânatică, ce părea întâmplătoare, îndrăznețul bandit și oamenii săi au reușit să treacă printre indieni în așa mod, încât s-au plasat între aceștia și victima legată de stâlp.

Acolo, Jesse James a rămas nemișcat, ca și cum ar fi fost turnat în fontă pe calul său aburind.

— Înapoi de acolo! a strigat șeful indian scrâșnind din dinți. Chipul palid nu are dreptul să se introducă aici!

— Prostule! a ripostat Jesse James, cu o strâmbătură ironică a buzelor, în timp ce ochii săi întunecați se plimbau clipind cu aroganță peste indienii furioși. Să nu mă numesc Jesse James dacă îmi voi pierde timpul gândindu-mă la ceea ce se numește drept. Eu sunt aici și aici rămân! Dacă vă sunt dragi craniile voastre, nu încercați să mișcați un deget împotriva mea!

— Însă această față albă este prizonierul meu! Am jurat să-l

ucid la stâlp! a insistat Pantera Târătoare, spumegând de furie.

— Roagă-i pe toți sfinții din paradis ca să te ierte de acest sperjur! a replicat Jesse James batjocoritor.

În același timp s-a ridicat în șa și pe chipul său bronzat a apărut o expresie înfiorătoare.

— Acest om este al meu, i-a strigat el șefului, arătându-l pe Bill cu brațul întins. Oricine ar lua doar o înfățișare că vrea să-mi reziste mai mult timp este un om mort.

Indianul a râs veninos. El a mers de la unul la altul printre cei din rasa lui și a avut cu ei niște discuții misterioase, ferindu-se de bandiți. Evident că se străduia să-i îndemne să se opună voinței omului care le tulburase atât de neașteptat jocul.

Este adevărat că Pantera Târătoare era un șef tânăr și că din pricina comportării sale tăioase și poruncitoare nu prea era iubit printre ai săi. Pe de altă parte, Jesse James avea printre pieile roșii o reputație de temut, pretinzându-se că dispunea de o forță supranaturală, în așa fel că nici unul din acești copii îndrăzneți ai preriei nu avea nici cea mai mică plăcere de a se declara deschis împotriva lui.

Cu un râs care exprima orgoliu și mulțumirea de sine, Jesse James a remarcat printre pieile roșii această mișcare de șovăială și de dare înapoi.

— Acest om îmi aparține, a repetat el și vocea sa puternică a umplut tot campamentul. Am asupra lui un drept mai vechi decât al vostru.

— Însă el ne-a masacrat frații, a ripostat șeful cu o voce mai apropiată de un urlet.

— Asta n-are a face, a insistat Jesse James cu un râs disprețuitor. Înainte de a veni aici el mi-a luat o proprietate, mi-a răpit o tânără fată și mi-a împrăștiat brava herghelie, mi-a furat cei mai buni cai... și prin urmare, el trebuie să treacă prin fața justiției mele.

Pantera Târătoare și-a ridicat ochii și sprâncenele.

— Noi am găsit o tânără fată pe lângă el...

— Știu. Ați păstrat-o pentru Don Ramiro, vai, vai! a zis banditul, mereu râzând. Ei bine! „Seniorul” vă va plăti dacă voi veți îndrăzni să spuneți doar un singur cuvânt împotriva mea.

— Seniorul? a murmurat șeful, pe trăsăturile căruia s-a răspândit deodată o supunere docilă.

— Da, desigur, Seniorul vostru! a repetat Jesse James, cu același râs sarcastic. Eu l-am urmărit pe acest băiat. Am aflat de

la un spion de-al vostru ceea ce s-a petrecut. Tânăra fată se află deja în puterea „Seniorului”.

Pe fața șefului se citeau mânia și consternarea.

— Tânăra fată îmi aparține! a strigat el cu durere. Pantera Târătoare este un șef mare! Porumbelul alb va fi floarea cortului său!

— Pantera Târătoare este un mare ticălos. El poate face să o picteze în ulei pe porumbața sa și s-o atârne în cortul său în chip de consolare! a grohăit Jesse James râzând ironic în barbă, fără să se emoționeze de ochii arzători de dorința de răzbunare, pe care indianul luat peste picior îi fixa asupra lui. Fii sigur că porumbața albă aparține „Seniorului”, din ordinul căruia eu am smuls-o de lângă altarul de căsătorie. Și dacă asta nu te convinge și pielea ta roșie îți produce mâncărime, poți să te plângi seniorului. Totodată, păzește-te bine să nu-ți faci din pielea ta un lasou!

Alb la față, cu privirea încărcată de răutate și perfidie, Pantera Târătoare s-a retras. În piept îi clocotea însă o furie neputincioasă, dar imensă. Totuși, nu a riscat să dea frâu liber sentimentelor sale.

Privirea sa ascuțită și scânteietoare s-a lungit când s-a întors pentru a-l vedea pe bandit îndepărtându-se. L-a copleșit o ură mortală de nepotolit. Jesse James îl umilise și îl aruncase în ridicol pe șef în fața celor din tribul său. Un piele roșie nu iartă asta. Pantera Târătoare, încă și mai mult ca și alții, pentru că era mai răzbunător. Însă el s-a resemnat să aștepte până îi va veni ceasul.

Fiecărui câine îi vine ziua lui, spune un proverb indian, și acest indian avid de răzbunare știa că și pentru el va veni ziua groaznică a răsplății.

Între timp, Jesse James se reîntorcea spre eroul nostru, care în acest interval rămăsese aproape uitat la stâlp.

— Dați-i acestui flăcău o înghițitură bună de whisky. Asta își va face mai mult efect decât o binecuvântare, a ordonat el cu o voce răgușită. Are o înfățișare destul de jalnică bufnița asta, încât ai zice că-i o femeie neghioabă, bolnavă de piept, gata să leșine la prima ocazie.

Unul din bandiți a sărit de pe cal și a pus flaconul său de apă vie la buzele lui Bill.

Însă tânărul a făcut un gest de refuz îndepărtându-și capul.

— Îți mulțumesc, dar de la tine și de la șeful tău nu pot accepta nici o picătură. Din mâna ta băutura se transformă în otravă! a strigat el plin de o nobilă mânie.

— Fă-l să înghită medicamentul, a repetat furios căpitanul.

Doi îndrăzneți din tovarășii căpitanului s-au aruncat asupra tânărului fără apărare, care cu toate că abia putea să se miște, și-a întors capul cu toată energia.

Însă eforturile sale nu puteau să aibă mare efect.

Unul din bandiți i-a prins în pumni capul cu mâinile sale robuste și l-a atras violent înapoi.

Celălalt s-a grăbit să-i vâre brutal gâtul flaconului între buze.

Băutura s-a vărsat pe obraz și pe nas.

Tânărul s-a străduit să-și țină căile respiratorii închise. El avea deja fața de un albastru negricios. Însă în cele din urmă vigoarea și starea lui de sănătate au învins. A respirat adânc. Dar n-a putut să împiedice ca o oarecare cantitate de whisky să nu se scurgă în același timp pe gâtlej.

Bill Cody respingea toate băuturile spirtoase. Asta era prima oară în viața sa când buzele îi intrau în contact cu această băutură primejdioasă, care era apa de foc.

Introdusă cu forța în gura sa, ea s-a scurs ca un torent de flăcări în toate membrele lui. Puterea de rezistență a lui Bill, redusă prin încercări grele în aceste ultime ore, ce-l adus în ultimul grad de epuizare, s-a reînnoit sub această influență.

Râzând cu râsul său obraznic, Jesse James îl privea țintă în ochi pe prizonierul fără apărare.

— Ei! Băiete, așa-i că noi nu suntem cunoștințe vechi, spune-mi? a strigat el la Bill Cody.

— Noi nu suntem cunoștințe, căci a fi cunoscut cu Jesse James m-ar face să roșesc, a răspuns tânărul ridicând vocea. Însă eu, eu te cunosc, tu ești artizanul detestabil al morții tatălui meu. La ordinul tău neînsemnatul de Charles Dunn a îndreptat arma ucigătoare spre capul iubitului meu părinte. Și pentru asta să fii blestemat, josnicule Jesse James!

— Ragi bine, leule! a mormăit drept răspuns, cu un râs respingător banditul, din care dispăruse de multă vreme orice sentiment omenesc. Din păcate eu fac destul de puțin caz din aceste frumoase discursuri. Mi s-au urlat deja de sute de ori... Și cu toate acestea ale tale îmi gâdilă în mod plăcut timpanele. Tu îmi plăci, prietene, în ciuda limbajului, sau chiar poate din cauza asta. Limba îți este fierbinte și tăioasă! Vai! Vai! Tu i-ai pune cu plăcere barbă acestui vițel de Charles Dunn! Însă nu îi vei putea-o face nici măcar o secundă, căci bravul Dunn a devenit deja un drăgălaș și micuț inger... asta înseamnă că eu l-am spânzurat. Și în ce te

privește, micul meu prieten... aici vocea i-a devenit mai severă... ei bine!...

— Mă așteaptă o soartă mult mai îngrozitoare? l-a întrerupt Bill Cody. Eu o știu. Cine va putea pretinde milă de la un Jesse James? Un tigru o va arăta mai degrabă decât tine!

— Mi-ai mai spus-o de mii de ori, băiete! a răspuns banditul, cu un aer bine dispus.

Cu toate acestea, linia perpendiculară dintre sprâncene i s-a încrețit. Acesta era un semn pe care tovarășii săi îl cunoșteau și-l înțelegeau ca pe indicele cel mai sigur al unei furii ce se acumula, ce avea să izbucnească curând într-o violență furioasă. El a reluat:

— Tu ai dreptate, amice. N-am cunoscut compasiunea și în plus, un laș, plângăreț și smiorcăit, cu atât mai mult mă satisface să reglez conturile cu el, amuzându-mă... întocmai ca prietenii mei piele roșie, prezenți aici, de la care am aflat cum trebuie să te comporți cu inamicii.

Spunând aceste ultime cuvinte, el s-a întors spre indieni. Aceștia, care jucaseră până atunci rolul de spectatori muți, nu-și ascundeau aprobarea.

Singur, doar Pantera Târătoare stătea întors cu spatele mai încolo. Fața lui zugrăvită în formă de șarpe și devenită sinistă, nu-și schimba expresia și buzele îi rămâneau imobile, ca și cum ar fi fost din piatră.

Tânărul nostru erou rămânea și el tăcut. Un sentiment de oroare, pe care nu-l încercase încă niciodată, îi strângea gâtul.

Nu i-a răspuns lui Jesse James decât printr-o privire de sfidare, prezentând de altminteri gurilor cască ce-l înconjurau o înfățișare calmă și indiferentă, ca și cum n-ar fi fost persoana cea mai crud interesată în drama ce se derula.

— Da, pe cuvântul meu! Tu îmi placi, prietene, a mai repetat Jesse James. Aș putea de asemenea să pun să fii atârnat de capătul unei crăci, ca să nu-i tulbur prea mult prin intervențiile mele pe amicii piei roșii în bine gânditele lor plăceri. Aceasta ar fi fără îndoială îndeajuns de înveselitor ca să-mi dea un spectacol cu torturile tale. Însă după toate, se află destui alți golani, precum Charles Dunn. Se găsesc întotdeauna douăsprezece duzini. În timp ce tu... În sfârșit, tu îmi placi... tu ești o vrabie deschisă și nu ți-e teamă să-mi spui lucruri neplăcute în față... Ei bine! Jură-mi credință și nu numai că te păstrez în viață, dar oricât de tânăr ești, vei deveni unul din primii în rangurile oamenilor mei și partea ta de pradă nu va fi mică, ți-o promit. E în regulă?

Bill Cody a început să râdă.

Propunerea care îi era făcută îi părea atât de monstruoasă și demnă de dispreț, încât n-o credea demnă de un răspuns.

— Cu siguranță că tu ești acel mic curier care acum doi ani ai împiedicat lovitura mea împotriva unei diligențe? a întrebat banditul mereu bine dispus.

Prin ochii lui Bill a trecut un fulger.

— Poți să adaugi de asemenea că eu am fost acela care te-am făcut s-o iei la sănătoasa ca o pisică de la locomotiva trenului expres, pe care ai vrut să-l prazi în ultima iarnă.

— Blestem!

La această amintire fața hoțului a devenit pământie. Timp de mai multe secunde el s-a luptat ca să-și reține mânia ce-l invadea.

— Tu ai fost! a făcut el în sfârșit. Știi că a trebuit să păzesc patul câteva săptămâni, așteptând să mi se vindece oasele?

— Am știut, a zis Bill cu un râs de legitimă satisfacție. Îmi pare rău totuși de un lucru, că n-am lovit mai exact și mai puternic. Voiam să rămâi culcat până în ziua judecății de apoi, pentru a te plimba în sfârșit în infern. Ah! E adevărat! Aș fi fost foarte mulțumit!

Totuși, în cele din urmă limbajul îndrăzneț al lui Bill a încetat să-i placă odiosului căpitan de bandiți. Jesse James era obișnuit să-i vadă pe oameni apropiindu-se în genunchi, sau fugind încolo și încoace ca o turmă ieșită din minți, la o singură rostire a numelui său.

— Haide, e de-ajuns! a mormăit el. Gândește-te la tine, cintezoii guraliv, și hotărăște-te: indienii își respectă distracțiile naționale, sau mai bine ai consimți să-mi faci un jurământ de fidelitate... și să-l respecti? În tot cazul, înțelege bine că aici nu există chinuri destul de îngrozitoare pentru a pedepsi lipsa de lealitate față de mine. Până acum n-am întâlnit un trădător care să nu fi primit moartea din propria mea mână.

Bill Cody îl privea în față nepăsător pe acest bandit temut, a cărui furie îi contracta trăsăturile.

— Acesta nu-i decât un afront în plus, a spus el cu calm, ca și cum ar fi fost un lucru cu totul în afara lui și vorbele sale n-ar fi fost o sentință împotriva propriei existențe. După toate acestea, pentru ce te amesteci în această afacere? Haide! Panteră Târătoare, indian neîndemânatic și greoi... ia pușca și trage în mine.

Pe buzele lui Jesse James a trecut un fel de surâs. El a împins calul foarte aproape de captiv.

— Cum! a zis el și cuvintele i-au ieșit din gură ca un șuierat. Nu vrei iertarea mea, preferi să mori?

— Tu însuși ai spus-o. Pentru ce totuși mă întrebi? a replicat Bill hotărât, cu un glas sonor.

Banditul n-a putut să-și rețină un urlet. El a scos un pistol și i-a dat nefericitului Bill o groaznică lovitură de mâner în cap.

Sub violența șocului, Bill s-a clătinat. Ar fi căzut în genunchi, dacă solidele și suplele legături din scoarță nu l-ar fi reținut puternic de stâlpul de tortură.

I-au trebuit câteva minute pentru a-și reveni din leșinul în care îl aruncase acest odios tratament.

— Iată cine ești cu adevărat, Jesse James! a spus el cu buzele tremurând. Lovești un om înlănțuit și fără apărare, a cui moarte apropiată este sigură și în consecință, a cărui răzbunare nu mai este de temut. Ticălosule! Dacă Cerul va voi ca eu să pot scăpa încă o dată, este un adevăr pe care pot să ți-l spun, Jesse James, te voi face să plătești această lovitură... Nu voi avea nici pace, nici odihnă înainte de a spăla cu sângele tău jignirea pe care mi-ai făcut-o!

— Senioria sa poate că vrea altceva? a întrebat banditul, pe trăsăturile căruia dispăruseră ultimele urme de sentimente omenеști. Poți acum să te rogi, să implori și să plângi ca un câine plângăreț... Știi acum cât valorează sufletul tău îndărătnic și nu mai doresc să te am vreodată de tovarăș.

El s-a întors în șa și a făcut un semn cu ochiul Panterei Târătoare, a cărui privire pătrunzătoare nu pierdea nici o mișcare din jurul lui.

— Ce s-a întâmplat? Ce vrea căpitanul cu fața albă, a întrebat el cu o voce destul de plină de zel.

— Continuă-ți treaba, farsor roșu! a replicat banditul cu un râs răgușit. E adevărat că am niște drepturi anterioare personale, însă nu mă pricep poate să torturez până la moarte cu aceeași îndemânare. În tot cazul, fă-o tu cât mai bine! Am văzut odată o mică lucrare de acest fel. Cel ce se afla la stâlpul de tortură era înconjurat de torțe aprinse și asistenții veneau, alergând unul după altul, și fiecare îi înfigea în corp vârful torței... Într-adevăr, era foarte amuzant de văzut și asta ne-a făcut să petrecem un bun sfert de oră.

— Ceea ce spune șeful alb o știe de multă vreme Pantera Târătoare. El e un șef mare. El este în stare să imagineze mii de torturi. Șeful alb poate să aștepte pe iarbă și să privească, va fi

mulțumit.

Indianul a bătut din palme.

Imediat toți cei de un sânge s-au adunat în jurul lui.

El le-a adresat rapid câteva cuvinte cu voce joasă.

Atunci tinerii războinici s-au împrăștiat, apucându-se de diferite ocupații legate de activitatea lor ucigașă.

Unii îngrămădeau pietre în același loc, alții construiau un fel de cuptor deschis, alții veneau gâfâind sub greutatea lemnului de ars. În timp ce alții târau până la cuptor săgeți și lănci de fier. Pretutindeni în jur domnea o însuflețire sălbatică.

Căpitanul de bandiți așezat în iarbă pe vine, foarte aproape de nefericitul Bill, nu era zgârcit cu încurajări și exclamații entuziaste.

Însă Bill Cody, contra căruia erau îndreptate toate aceste pregătiri, rămânea liniștit și stăpân pe sine. Nu se gândea deloc la torturile diabolice inventate, destinate să-i sfâșie curând tânărul său trup.

Mintea îi era cu totul aiurea.

Acum când avea s-o sfârșească cu viața și când tovarășii săi de fiecare zi ai tinereții sale se retrăseseră în urmă, pe primul plan al gândirii lui a apărut imaginea mamei sale.

— Sărmană dragă mamă! Ea nu va putea în ceasul morții să-l strângă încă o dată la inima sa pe fiul său iubit! Trebuie să se resemneze această inimă intrată în nemișcare veșnică, fără a da binecuvântarea supremă fiului absent!

Bill Cody fusese întotdeauna un fiu bun și el o înconjurase întotdeauna pe mama sa cu o venerație și o dragoste convingătoare și fanatică, cum este obișnuit la toți oamenii mari și superiori. Și acum nu putea nici să-și împlinească ultimele îndatoriri, să-i ofere cele din urmă semne de afecțiune filială. Trebuia ca mai întâi s-o preceadă poate în drumul care conducea spre țara presărată cu stele, de unde niciodată nu s-a reîntors vreun călător!

Acest gând, care-l transporta foarte departe de ororile prezentului, i-a smuls un suspin.

Imediat râsul răgușit și batjocoritor al căpitanului de bandiți a răsunat la urechile sale și el și-a înălțat ochii surprins și tulburat.

— Vai! Vai! Băiatul începe deja să suspine! a strigat Jesse James cu o bucurie diabolică. De îndată ce împunsăturile săgeților înroșite în foc îi vor arde pielea, va țipa ca un șobolan micuț.

— Minți, Jesse James! l-a întrerupt Bill Cody cu un calm perfect, însă pe un ton hotărât și plin de dispreț. Dacă n-ai fi un

monstru pătat de sânge și lipsit de orice sentiment omenesc, ai fi cuprins de respect aflând din gura mea că eram în drum spre mama mea muribundă, pentru a-mi lua rămas bun de la ea și a-i închide ochii. Acest gând la ființa dragă este cel ce mi-a umplut inima și m-a făcut să suspin. În ce privește moartea, tu te temi de ea mai mult decât mine.

Între timp, Jesse James, de când începuse această scenă, dădea mereu să circule printre bandiți o butelcă lină de apă vie.

El s-a ridicat cu o mișcare nesigură, slobozind o înjurătură sălbatică.

— Iată o bună bufonerie! a strigat el. Acesta n-a ieșit încă din cochilie și îi dojenește de-acum pe bărbați! Încă un cuvânt de insultă, vagabondule, și îți voi planta primul fierul roșu în trup.

Și a alergat clătinându-se la focul ce-l întrețineau indienii. A apucat o lance, al cărei fier era de-acum încălzit la alb.

Însă Bill Cody a susținut fără teamă privirea pe care brutalul bandit o fixa asupra lui cu vinele ochilor însângerate.

— Înfige-o totuși, mizerabile! a strigat el cu o voce răsunătoare. Tu nu mă înspăimânți. Voi râde de tine până la moarte, sugrumător de femei și de copii!... Eu râd și te disprețuiesc.

Jesse James a slobozit fără să vrea un răcnet urlător văzându-se atât de crud insultat în prezența oamenilor săi.

Printr-un gest delirant de nedescris, el a agitat lancea fumegândă.

Aceasta era destinată lui Bill.

Cățiva indieni au vrut chiar să se opună banditului, care le răpea victima.

Însă Jesse James i-a respins cu un braț viguros pe cei care se aflau înaintea lui.

El a înălțat din nou lancea și în mai puțin de o secundă ea a plecat sub impulsul violent al brațului, scăpând cu un fluierat din mâna sa deschisă și pătrunzând cu un sfârâit în carnea arsă a corpului tânărului.

Însă în acest moment s-a plasat între acesta și furibund o figură înaltă ce părea să fi izvorât din pământ. Acesta era Don Ramiro.

Adevărul este că acesta intrase deja de câțva timp în campamentul indian, cu cei doi șefi și Luiza, fără să fi fost remarcat.

Paznicii l-au primit și salutat cu adâncă supunere.

Indienii din jur își îndoiu un genunchi în fața „seniorului”, care se făcuse atât de neașteptat vizibil printre ei.

Jesse James nu i-a imitat deloc.

Acesta nu era obișnuit să se lase dictat de legi, nici să primească ordine.

— Afară din cale, Don Ramiro! a strigat el cu violență. Trebuie să-l ucid pe acel derbedeu obraznic de colo! Trebuie numaidecât!

— Să lași asta deocamdată! a zis cu răceală Don Ramiro, care se ținea în picioare cu brațele încrucișate și îl privea cu înfățișarea severă a unui justițiar. Jos cu lancea!

Îndrăznețul bandit a proferat un blestem.

— Moarte și afurisenie! a strigat el înnebunit de turbare.

— La o parte din drum!... sau vârful acestei lance îți va străpunge pieptul, Don Ramiro! Și și-a ridicat arma amenințător contra metisului.

Acesta a rămas calm. Nu și-a arătat aceeași îngrijorare ca odinioară în subteranul minei. În mijlocul acestor indieni el se simțea în întregime asigurat.

Și de fapt, înainte ca el să facă un semn din ochi, o duzină de piei roșii s-au înghesuit cu urlete stridente între el și desperado.

Ei l-au apucat pe acesta din urmă, l-au dus iute cât acolo și înainte de a ști cu adevărat ce i se întâmplase, Jesse James era aruncat în genunchi și Pantera Târătoare se apleca deasupra lui cu tomahawkul ridicat, neașteptând decât un semn pentru a-i da lovitura de moarte.

Oamenii lui Jesse James, dezorientați mai întâi, aveau o înfățișare ce părea că erau gata să scoată sabia din teacă.

Însă Don Ramiro surâzând, i-a oprit cu un semn.

— Nici o agitație, domnilor! Noi suntem confederați, așa cred, a spus el politicos.

Și s-a întors spre șeful de trib:

— Sunteți în toane bune, prieteni?... Îndepărtați-vă de acest excelent Jesse James, care și el este prietenul meu! Totul nu-i decât o neînțelegere.

Indienii de obicei destul de hotărâți, s-au arătat supuși ca niște câini. Ei s-au îndepărtat de Jesse James la fel de rapid precum îl înhățaseră și-l trântiseră la pământ.

Foarte tulburat și putând cu greu să-și dea seama ce i se întâmplase, banditul stătea acum nemișcat în picioare.

Don Ramiro a înaintat rapid înspre el. Cu un surâs preventiv, el i-a întins mâna.

— Vom rămâne prieteni, Jesse James, a făcut el cu un aer amabil. Ce te-a supărat?

Însă banditul, mânios, a refuzat mâna ce i se întindea.

— Eu nu mai sunt prietenul tău, și...

— Îmi pare foarte rău, a spus metisul tăindu-i vorba. Însă poate că ai avea încă bunătatea să asculți câteva cuvinte de-ale mele între patru ochi, cum se spune?

În ciuda rezistenței sale, l-a condus pe bandit câțiva pași mai departe.

Acolo i-a vorbit, râzând din toată gura.

El râdea, dar ceea ce-i spunea trebuia să aibă un răsunet îngrozitor, căci bandiții îl vedeau pe șeful lor cutremurându-se și înfiorându-se.

Jesse James fixa asupra lui Don Ramiro o privire plină de groază și teamă.

Deodată el s-a înclinat și și-a întins cu plăcere mâna spre mâna ce-i era oferită din nou.

Bill Cody nu pierdea nici cel mai mic amănunt din această scenă. Într-adevăr, el nu a putut înțelege cuvintele schimbate între cei doi oameni, dar privirile sale i-au oferit certitudinea că discuția lor se referea în principal asupra lui.

Cine era misteriosul străin de care acești indieni sângeroși nu se apropiau decât cu un respect temător și ale cărui vorbe îl făceau să se încline până și pe Jesse James?

Înainte ca Bill Cody să-și fi putut reveni din uimire, el a observat-o pe Luiza, care cu toate că era legată, părea sănătoasă și cruțată, așezată pe un cal.

Aproape de calul ei se aflau și alți cai de călărie, în timp ce cei doi șefi amestecați printre indieni se întrețineau într-o discuție foarte activă.

Reînsuflețit de bucurie, Bill mișca, fără să știe, legăturile sale. Spre marea sa mirare, a remarcat că acestea cedau, cu toate că fusese legat și înnodat foarte strâns, în manieră indiană. Tânărul, resemnat cu moartea, nu observase deloc că Jesse James în avântul său atinsese în treacăt cu lancea lui înroșită în foc frânghia, pe care o arse.

În acel moment, pe tânărul erou l-a cuprins o dorință sălbatică de a-i părăsi imediat pe toți acești dușmani masați în cerc. Cu cea mai mare băgare de seamă, el și-a retras, unul după altul, membrele de sub nodurile slăbite. Legăturile au căzut fără zgomot în iarbă și era liber! Săltând ca un câine dezlegat din lanțuri, Bill s-a repezit spre locul unde aștepta Luiza.

O clipă după aceasta, el a încălecat calul lui Don Ramiro.

Împingându-l cu călcăiele în coaste, el a tras spre sine, cu o mișcare rapidă ca un fulger, frâiele calului Luizei și au pornit rapid ca o săgeată.

Toată treaba s-a petrecut cu o asemenea viteză, încât cea mai mare parte a celor prezenți abia a observat, cu atât mai mult cu cât toate privirile erau îndreptate spre „Senior” și spre șeful bandiților.

Totuși, Jesse James și pieile roșii au revenit imediat la sentimentul realității. S-a făcut auzit un înspăimântător concert de strigăte și de blesteme. Toți au alergat spre animalele lor legate la diferite distanțe, pentru a începe urmărirea fugarilor.

Cele câteva minute au permis celor doi tineri să se îndepărteze. Ei vedeau posibilitatea de a-și pune viața în siguranță, printr-o goană rapidă și această speranță îi făcea să fugă ca vântul.

Dar înspăimântătoarele strigăte de război n-au întârziat să le lovească urechile. Se trăgea cu săgeți, pe care le auzeau vibrând și zornăind în urma lor.

Nu era momentul de povestit și de explicații. Înainte de toate se punea problema să atingă cât mai repede fortul, nu prea îndepărtat de Leawenworth. Norocul era cu ei. Înserarea nu se întunecase cu totul când Bill Cody și însoțitoarea lui au văzut la orizont profilul fortului.

Cei care-i urmăreau au trebuit, cu inima sfâșiată de mânie, să se resemneze și să se întoarcă. Distanța care-i separa devenise de prisos de străbătut, așa că n-au încercat să se aventureze prea aproape de fort.

Un sfert de oră mai târziu, Bill a fost reținut de posturile de gardă uimite și condus fără întârziere la general.

— Un trimis de la fortul Hayes? a întrebat acesta grăbit.

A examinat cu o privire peste măsură de stupefiată persoana acestui mesager. S-a mirat de chipul tânăr al lui Bill, care îndrăznise să întreprindă această cavalcadă prin primejdii atât de îngrozitoare. Hainele îi erau acoperite de un strat gros de praf și un braț îi era atârna de o eșarfă murdară de sânge.

— Așteptam de multă vreme știri de la generalul Custer. Eu i-am trimis deja mai mulți mesageri. Ultimul a plecat de aici acum trei zile, a declarat generalul șef, după o pauză.

— Noi trebuia să ne întâlnim, a spus Cody. Dar n-am putut să păstrez tot timpul traseul și am avut pe drum câteva mici aventuri ce m-au sustras care mai de care.

— Asta a fost tot ce i-a spus, fără a-și uita mandatul. O sută de

alții în locul lui n-ar fi putut rezista tentației de a-și povesti prin câte trecuseră cu glorie. Însă Bill Cody n-avea vreme pentru așa ceva. I-a fost chir jenă să primească ajutor străin pentru a-și scoate depeșa, cusută ca de obicei în guler, și s-o înmâneze generalului Smith.

De îndată ce generalul a citit hârtia ce a primit-o, a ordonat ofițerilor și oamenilor lor să se adune.

— Camarazi, le-a spus el atunci, am aflat de la acest mesager că fortul Hayes este în pericol. Bill Cody și-a croit drumul până aici luptând. El și-a făcut datoria. Acum nouă ne revine obligația de a despresura regimentul presat atât de mult, nouă, Jennison-Jayhawkersilor!

S F Â R Ș I T

WILLIAM FREDERIC CODY,

zis BUFFALO BILL

Buffalo Bill s-a născut sub numele de William Cody în statul Iowa din Statele Unite. A debutat de tânăr ca descoperitor de aur, dar fără succes, după care s-a înrolat în armata Nordului ca soldat, participând la războiul de secesiune.

După o viață aventuroasă, la patruzeci de ani a luat parte la războiul cu indienii în calitate de cercetaș, susținându-l pe generalul Custer, și a continuat lupta chiar și după moartea acestuia în 1876. Cu acest prilej, el și-a făcut rapid un renume, cu răsunet în toată armata, când l-a eliminat pe Main Jaune, șeful cheyenilor.

Supranumele său provine de la faptul că, fiind mare vânător, furniza carne de bizon, *buffalo* în engleză, pentru angajații căii ferate Kansas Pacific. Astfel, s-a afirmat într-un duel cu un alt vânător, când a doborât într-o singură zi 69 de exemplare împotriva a 48.

El a intrat în legendă datorită scriitorului Ned Buntline, care i-a povestit aventurile sale, creând astfel mitul lui Buffalo Bill.

După ce a contribuit la dispariția indienilor, și în egală măsură a bizonilor, nereușind în iureșul căutării de aur, a profitat de popularitatea sa și a fondat un circ ambulant, în speranța de a face avere, cu care a străbătut toată America de Nord. În 1905, spectacolul său a cunoscut un important succes la Paris, când cavaleria din trupa lui a participat la un mare carnaval la piciorul Turnului Eiffel, care a atras trei milioane de spectatori.

În epoca aceea era ceva uimitor, destinat să creeze atmosfera Vestului american în toată autenticitatea sa. Pentru americani și europeni începea atunci marea poveste a Far-Westului, ce s-a impus temeinic în literatură, cinematografie și în artă, în general.

CUPRINS

CAP. I UN TÂNĂR EROU	3
CAP. II IEȘIREA	12
CAP. III PE VIAȚĂ ȘI PE MOARTE!	24
CAP. IV LA STÂLPUL DE TORTURĂ.....	37
CAP. V PENTRU ONOARE ȘI VIAȚĂ.....	44
CAP. VI BILL CODY ÎȘI ATINGE SCOPURILE.....	60
WILLIAM FREDERIC CODY, zis BUFFALO BILL	73
CUPRINS	74

